

PLEJADE U BIKU – GEOGRAFIJA LJUBAVI

(Crtež iz Sopronkőhide – 9. st.)

IGOR ŠIPIC

Ožujak 2016.

...ti uporno dokazuješ da je sve povezano, da mjesta (geografija) određuje događaje, a ne obrnuto
sjajno

Dr. Semir Osmanagić, Ph.D.

SAŽETAK

Crtež iz Sopronkőhida simbolički je prikaz Plejada u Biku utemeljen na astrognoksijskoj geometrijskoj matrici Plejada. Kao takav predstavlja „besmrtnost“ koja se tumači simboličko-biološkom funkcijom maternice. Stoga je predstavnik matrimonijalne kulture, kulta Velike Majke, koji se rudimentarno u različitim formama javljao tijekom čitave ljudske povijesti. Njegov humanizirani oblik danas je teološki utjelovljen u imenu Marije, Majke, Velike Gospe. Crtež na svoj način održava tu dijakroničku sliku ugrađujući ju u realni geografski prostor, čuvajući je time u nazivlju i topografiji, lokalno i našire. Upravo to području Šoprona daje izniman povijesni primat, a zbog čega je i moguće da je artefakt „držač soli“ baš tu i pronađen.

Crtež je definirano usklađen s unutarnjom strukturom Velike piramide u Gizi pa je u tom kontekstu nužno prihvatiti ga kao dokaz poznavanja i prakse implementacije Geometrije Plejada unajmanje 5.-6.000 godina bez obzira što će to značiti za modernu znanost. Ovo je prvo poznato objavljivanje u svijetu, što autoru daje pravo na status otkrića.

Tko je mogao biti zagonetni vitez

Artefakt – crtež na rogu jelena – muzeološki poznat kao „držač soli“ (mađ. sórtartójának¹), arheološki tako tumačen sve do ovog rada, pronađen je kao dio pogrebne popudbine groba „Viteza“ u nekropoli datiranoj u 9. stoljeće,¹ na krajnjem zapadu Mađarske, u mjestu Sopronkőhida, neposredno sjeveroistočno od Soprona, rimske *Scarbantie*. Otkrivanje i iskopavanje nekropole započeo je 1951. arheolog Szőke Béla, a između 1956. i 1960. nastavio arheolog Török Gyula, otkrivajući još 134 groba [2000. LIV. ÉVFOLYAM 4. SZÁM / TARTALOMJEGYZÉK, Szőke Béla Miklós: A keresztesy térítés kezdetei Pannóniában a Karoling-korban (A petiházi Cundpald kehely és a sopronkőhidai temető helye és szerepe) Béla Szőke: *Die Anfänge der Christianisierung in Pannonien in der karolingischen Epoche. (Der Cundpald Kelch aus Petiháza und die Lage und Rolle des Friedhofes von Sopronkőhida)*, 310-343]. Razvijeni crtež „držača soli“ napravio je također Török Gyula 1973. godine, što će se pokazati ključnim u preuzimanju, analizi i impostiranju ovog povijesnog pronalaska. Osobito je bitno naglasiti da, izim „držača soli“, u muškim grobovima nekropole nijedan drugi alat za svakodnevnu uporabu nije pronađen, što jasno napućuje na značaj „groba“ i unikatnost dotičnog artefakta. On se danas čuva u Mađarskom Nacionalnom Muzeju u Budimpešti, a njegova replika u Muzeju grada Šoprona, smještenom na gradskom trgu u Kući Fabricius, gdje se također nalazi i crtež artefakta, možda s neznatnim odstupanjima, izvanredno razvijen u geometrijskoj formi vlastita okvira, tzv. paspartua. Zacijelo, sa velikom zahvalnošću autoru, izvrsno obavljen posao.

Sopron je grad na prastaraj *Jantarskoj cesti*, smješten zapadno od jezera Nežider. Dosadašnja iskustva te ceste (barem u dokazano rimskoj varijanti) pokazuju kako je to jedini grad kroz kojeg je prolazila samim središtem. Stoga je na gradskom trgu, upravo pred Kućom Fabricius,

¹ Dr. F. Pajrić drži kako je vjerojatno još stariji za oko 3-4 stoljeća.

u cestovnoj podlozi ugrađena ploča s oznakama udaljenosti od *Scarbantie*: Gdansk 957 km; Roma 1051 km; *Aquilleia* 710 km. Za samu Sopronkőhidu, topografski je zanimljiva lokalna informacija prema kojoj je vrlo blizu nekropoli u špiljskom objektu bio lociran i Mitrin hram. Nalazi se gotovo na istom meridijanu, 16°39' E, tj. samo 1' istočnije od Sopronkőhide.

No, što bi na mađarskom jeziku bilo „kohida“? Je li to možda Sopronska-kolhida? F. Pajrić preveo je *kőhid* kao „kameni most“, a most je upravo veza, poluluk isječka kruga u prostoru između Kobuletija, najistočnije točke Crnog mora (Kolhida) i Monfalconea, najsjevernije točke Sredozemnog mora. Središte ove kružnice nalazi se na libijskoj obali nešto zapadnije od rta Milh (24°40' E). Pogledamo li stoga primordijalnu kružnicu Plejada, grčki Volos (Veles) ili drevni *Iolcos*, dom Jazona, i polazna luka Argonauta u Kolhidu, nalazi se za toliko južnije od središta kružnice (Bolbe) kolika je na crtežu udaljenost do korijena stabla.² Bitno je naglasiti kako meridijan *Iolcosa* i Volosa libijsku obalu presijeca na mjestu prolaska tetive koja povezuje pozicije zvijezda Alcyone i Sterope *istanbulske* kružnice. Sjeverna tangenta kružnice, koju smo zbog utjecaja mita o Jazonu i Medeji nazvali *argonautskom*, zapravo je paralela Mannersdorfa (47°58' N) na meridijanu Soprona (16°36' E). To je pozicija vrlo blizu austrijskom Lorettu gdje je podignuto svetište u lancu Crne Bogorodice iz talijanske legende o prijenosu svete Kuće (47°55' N 16°31' E). Interesantno će stoga biti vidjeti što će se dogoditi tijekom geometrijske analize i real-prostorne implementacije. *Držac soli* arheološki je okarakteriziran kao poganski, pa je li onda njegova semantika prikaz borbe Peruna i Velesa, koji živi u korijenu stabla (falus), prodire i započinje unutarnju borbu s Perunom? Jer, Perun je i perunika, cvijet ljubičast, poput ljubičice, u žargonskom rječniku sinonima za ženski spolni organ.

Semantičko-sadržajna osnova razvijenog crteža

Pokatkad vidimo ono što bismo mi željeli vidjeti, ali samo ako to nije stari psihološki blef koji blokira naše emocije i intuitivne stvarnosti. Uz puno uvažavanje činjenice da nitko ne može *explicite* dokazati ispravnost tumačenja simbolizama starih i do više tisuća godina, ovaj rad osobna je interpretacija i smjernica utemeljena na polučenim znanstvenim prinosima iznesenim u knjigama *Mediterran. Povratak u utrobu* (Split, 2007.) i *Karta Leopardi. Vrhunac loretske historiografije* (Split, 2012.) te unedavno na izvornom pronalasku matične geometrije Plejada kao svekolikog univerzalnog obrasca kreacije prostor-vremena na Zemlji (*Zašto bi mogla... Atlantida?*, Split, 2014.).

Nešto nam je ostavljeno ovdje u ime zahvalnosti za sva velika djela koja ljubav čini u srcu. S te pozicije u Etnomemorijalnom centru KUME u Koljnofu dr. Franjo Pajrić i jest postavio fotografiju razvijenog crteža sa držača soli, gdje sam se, kao gost centra, s njom prvi puta susreo ne shvaćajući punih 7 godina njenu važnost. Tek u studenom 2015. jedno sunčano toplo jutro u vrtu centra odredilo je put k njenom odgonetanju; gledajući ju, u hipu sam pomislio: **crtež je prikaz Plejada u Biku**, svojevrzni rebus, koji bi se mogao povezati i s razvojem pisma, budući da i poneki najstariji kineski, sumerski, minojski, hetitski i ini drugi tekstovi koriste najjednostavnije piktograme za predstavljanja životinja i raznih predmeta. Čak su i egipatski hijeroglifi sadržavali poneke elemente slikovnog rebusa. Njihovi prapočetci datiraju iz doba pećinskih crteža, kada su putem njih ljudi ostavljali svoje poruke na zidovima špilja. Potom su se nastavili prikazivati na kovanom novcu (grčka antička drahma iz

² Iznad *Iolcosa* uzdiže se sveta planina Pelion, po Peliusu, ocu Ahilejevu, dom kentaura Hirona, koji je odgojio sve same mitske grčke junake, Ahileja, Jazona, Tezeja i Herakla. Hiron je stanovao u špilji gdje je Pelej oženio Tetidu (Thetis), vodenu nimfu, jednu od kćeri Nereja. Sve to, čini se, dolazi iz obrasca Plejada.

Trabzona), plemićkim grbovima i, što osobito uočavamo, grbovima gradova. I danas primjećujemo rebusni princip u njihovim sadržajnim i geometrijskom osnovama. Gotovo neizbježni u primjeni bili su likovi jelena, bika ili vola, roga, i slično. O nalazu sam, dakako, izvijestio dr. Franju Pajrića i nastavio raditi, čitavu zimu, sve do potpunog otkrića po Uskrsu 2016.

Ostavljam jedino otvoreno pitanje: zašto su se Koljnof i Sopronkõhida našli baš na mom životnom putu, geografski određeni istim meridijanom rodnog mi Sinja – 16°38' E? Analiza koordinata vitalnih točaka projekcije pokazuje: meridijanom Sopronkõhide spuštamo se do Sinja, a onda skrećemo desno (čisti istok) i dolazimo u središte križanja simetrane i tetive primordijalne kružnice Plejada između pozicija zvijezda Sterope do Elektre (*Tetida*). Od njega spuštamo se (čisti jug) meridijanom u El Gizu. Atraktivnije i čudnovatije ne može biti, kad shvatimo da je paralela Sinja i točke *Tetida* (43° 42' N) ujedno i paralela Šibenika, grada moje majke. Pritom je ekstraordinaran uvid u **sjecište meridijana i paralele Sinja: događa se na *Kadmovej osi*** (Al Mina – Troja – Ljuba – Troyes – Paris), prvom pravcu iz kojeg je čitavi projekt i potekao, a zapravo je suplement u obrnutom smjeru primordijalnoj simetrani koja i uvjetuje točku nazvanu *Tetida*, a odredit će geografsku širinu Sinja. Koliki je utjecaj tog pravca najbolje svjedoči izbor lokacije Aleksandra Velikog za podizanje obiteljske grobnice zamalo sjeveroistočnije od Amphipolisa u Grčkoj, baš na sjecištu *Kadmove osi* i primordijalne simetrane Plejada (obostrano 27,8°). Vidjet ćemo poslije kako je ta pozicija ponaša spram crteža.

Usto, Trilj (rim. *Tilurium*, *Pons Tiluri*), grad moga djetinjstva, nalazi se na

43° 37' N

16° 43' E

Što prepoznamo? Očitavajući dijagonalno 43° \ 43' ponovno imamo geografsku širinu Sinja i Šibenika, te 16° / 37', geografsku dužinu Sinja, Koljnofa i Sopronkohide. Također je bitno da je geografska širina Sinja zapravo razina najsjernijih rtova (Bares i Ortegale) Španjolske i uopće Pirinejskog Poluotoka, a na talijanskoj obali Jadranskog mora to je razina rijeke Metauro koju nalazimo na Hanibalovoj kružnici iz Pohoda na Rim tijekom II. Panskog rata (vidi: I. Šipić, *Hanibal ante Portas*), a gdje u jednoj od bitaka (vođenih i planiranih sustavno na kružnici) pogiba njegov brat Hazdrubal. Ili, precizno, to je geografska širina aktualnog grada Senigallia, baze Hazdrubala iz koje će krenuti u bitku sa Rimljanima. Ovaj grad, nekoć kapital Sena, najjužnija točka do koje su Senoni iz područja današnjih francuskih pokrajina Seine et Marna i Loiret prodrli tijekom osvajanja Apenina (4. st. pr. Kr.), vjerodostojan je da bismo geometrijski sve povezali u logičku sliku, žig poput Sinja, rimskog *Osiniuma*, koji se na većini starih preživjelih dokumenata i zemljovida javljao kao Sign ili Signo, što na latinskom (*signum*, *signaculum*) znači upravo to – znak, pečat, žig. Rama, tj. Ščit franjevački samostan na Ramskom jezeru, odakle sliku Gospe Sinjske tijekom legendarnog prijenosa 1678. fratar Vučković donose u Sinj, nalazi se na geografskoj širini 43°48' N, dakle, svega 6' sjevernije. Istodobno, nekoć rimska kolonija *Aeequm* u neposrednoj blizini Sinja, današnji Čitluk, čitan s desna na lijevo u značenju je „kult“. Možda je danas nevjerovatno samo ono što još ne razumijemo. Gradnja platoa Gize bio je trenutak kad je umjetno preteklo prirodno. Da bismo pak razumjeli razvijeni crtež „držača soli“ moramo prije svega dobro rasvijetliti ulogu i poziciju Sinja.

Pozicija Sinja reflektira se i trojansko-eponimski. Zabodemo li šestar u središte maloazijske Troje, polumjer do Sinja opisat će najsjeverniju točku Crnog mora i sama usta ušća Dnjepra, kapitalno mjesto unutar drevne topografije, a zatim i poziciju Elektre primordijalne kružnice

kao najistočniju točku Sredozemnog mora u Zaljevu Iskenderun.³ Usto, obalu sjevera Afrike, edištem u ušću Poa, u Egiptu kružnica presijeca na mjestu gdje njome prolazi dijagonala pravokutnika os točke M do Muta, i to baš na poziciji Merse Matruh, koja baštini hram Ramzesa II. (1200. pr. Kr.), drevni *Paraitonion*, kojeg će kasnije Aleksandar Veliki nazvati *Amunia* (za provjeru: 31°20' N 27°13' E). Na libijskoj obali Cirenaike kružnica prolazi mjestom na obali gdje ju presijeca južna, duža stranica temeljnog pravokutnika projekcije: Troja – Ljuba – Troyes – Zaragoza – Utica – Cirenaika. Na tom se mjestu danas nalazi grad i luka Tocrā ili Tukrah, koju su kao *Tauchairu* (u doba Ptolemejevića *Arsinoe*) doseljenici grčke Cyrene utemeljili kao dio *Pentapolis* Cirenaike. Grad je posebno zapažen po obožavanju kulta u čast kojega je slavljen i festival. Cibebe, Božice Majke koja persobificira prirodu, majčinstvo, plodnost, stvaranje, koja utjelovljuje nagrade od Zemlje. A kad se izjednači sa Zemljom ili prirodnim svijetom kao boginju pokatkad ju nazivaju kao Majku Zemlju ili kao Majkom Zemlje. Mnoge različite boginje predstavljale su majčinstvo na jedan ili drugi način, a neke su bile povezane s rođenjem čovječanstva kao cjeline zajedno sa svemirom i svime u njemu. Za provjeru na raspolaganju su koordinate Tocrē: 32°32' N 20°34' E. I na kraju, kružnica će proći i kroz sami igličasti vrh jugozapadnog ugla trapeza Trabzon – Obuda, što držimo izrazito značajnim za njegovu znanstvenu afirmaciju.

Ovakve datosti ne mogu biti slučajne, a ni uobičajena pojava. **Priča o Sinju ima duboku maternalističku pozadinu** koja će mnogo kasnije utjecati i na snažnu instalaciju kršćanskog marijanskog kulta. Jer sve se nastavlja dalje i nadovezuje na Loretsku legendu, priču o Prijenosu sv. Kuće iz Nazareta preko Ilirika u Loreto. Uz Trsat i Zadar, i Sinj je također dio cjeline te za kršćanstvo i marijansku kulturu krucijalne legende koja je temom moje doktorske disertacije. Kult Gospe od Loreta repliciran je legendom o Loriki Nadasdy u Koljnofu gdje je podignuta i hodočasnička crkva. Ovdje je sad nepobitno kako se radi o izmjeri međuobalnih udaljenosti uz činjenicu da na čitavi sustav projekcije primarno utječe sjeverna obala Afrike. Stoga je krucijalan podatak da na meridijanu Soprona na libijskoj obali stoji drevni fenički grad *Macomedes-Euphranta*, aktualni Surt ili Sirte, što će se pokazati ključnim u razmatranju geometrije razvijenog crteža. A ja sam očito dokaz kako čovjek ima i svoj „geografski“ genom obilježen „geografijom ljubavi“. To ide sve do najstarijih *venusnih* figurica od kojih je jedna i *Venus Dolni Vestonice* u Češkoj, stara do 29.000 godina, a nalazi se također, frapantno, ali je uistinu tako, na „našem“ meridijanu 16° 38' E. Mi ljudi sve više se udaljavamo od tih spoznaja, ali tko će sad objasniti kapitalizam desetinom hiperbogatih usuprot 7,5 milijardi zemaljskog puka, uglavnom na rubu bijede, siromaštva i gladi. Može li se danas staviti jedna biološka funkcija na stol i mjeriti težinom kapitala? Taj proces polako ide svom kraju, sve je više pronalazaka, sve više novih *Venusica* izranja iz raslinja prošlosti. Marijin lik danas bdije nad njima, Gospa Sinjska, Marija koju priznaju sve religije svijeta, Mariju svih Marija kojoj će poslije biti dodijeljeni atributi milosti, dojiljstva..., a zapravo u totalu porođiljstva, jer religija nije samo vjera, ona je i poveznica sa prošlošću i kao takva korektiv društva. Zavrijedimo li sve prethodno izneseno, njena je uloga zacijelo simbolički-nebeska u *plejadskoj* matrici; geometrijski to izgleda ovako:

- pozicija zvijezde Taygeta nalazi se u I. kvadrantu kružnice na 46.3°, što je geografska širina 46°18' N. U Hrvatskoj je to paralela grada Varaždina.

³ Zanimljivost je da, ukoliko na meridijanu Troje za polumjer uzmemo udaljenost od nje do egipatske obale, tada jednaku udaljenost mjerimo i do najvišeg vrha Vlašića, Paljenik te najsjevernije točke Crnog mora. Također, ako za središte uzmemo Sabrathu, a polumjer u vršnoj točki ušća Poa, kružnica će opisati vrh Vlašića, zatim Milet te proći kroz sjecište meridijana Troje i paralele tjemena *arapske* kružnice.

- razlika do pune vrijednosti kvadranta 90° (ekvator-istok / sjeverni geografski pol) je 43.7° ili geografska širina 43°42' N, što je paralela Sinja i ključnog plejadskog sjecišta – *Tetida*.
- zbog ovog obilježja, razvijeni crtež doživjet će svoju potpunu afirmaciju upravo spram uočene povezanosti pozicija Soprona i Sinja, a zapravo će potvrditi i tezu o crtežu kao „mjeracu“ i razlozima zbog čega je pronađen baš na toj poziciji i na istom meridijanu. Dogodit će se to u času kad Taygetu postavimo u njenu prirodnu poziciju, dakle, u poziciju koju uvjetuje 46.3°, što je geografska širina 46°18' N.

U vrijeme predstavljanja prve knjige koju sam objavio na temu *trojanske eponimije* (tada još nije bilo ni traga pronalasku geometrije Plejada), u koautorstvu s T. M. Bilosnićem (*Ahilej u virovima Vrtoloma*, 2012), u Banju na Pašmanu upoznao sam slikaricu kolonije gradišćanskih Hrvata. Dolazila je iz mjesta Noslavl⁴ u Češkoj, smještenog nešto južnije od Brna. Provjerom pozicije gradića utvrdio sam na veliko zaprepaštenje da se nalazi također na „našem“ meridijanu, 16° 38' E. Prošle godine, nakon što smo utvrdili prvi puta kako se Koljnof i Sinj nalaze na istom meridijanu, javio sam joj tu vijest nadopunjujući ju s informacijom i o položaju Noslavlja. Uslijedio je njen odgovor 26. 10. 2015. u kojemu je stajala i ova rečenica: „Sve što pišeš je baš zanimljivo a to ne znaš, da **u crkvi u Nosilavi je slika Gospe od Sinja**, gdje si rođen.” Poslije toga lokaciju Noslavlja ubicirao sam na primordijalnoj kružnici Plejada koja središte ima u grčkom Volviju, nekoć *Bolbe*, najljepša od riječnih najada. A *Bolbitine*, *Bolbitinium* i *Bolbitinon* ptolemajdska je aktualna Rosetta, jedno od 7 ušća Nila, čuvena po Champollionovoj stijeni i dekodiranju hijeroglifa. Zar nije to simbolička „vulva“, mit povezan s vodom? I svojevrсна posredna, već iskazana veza sa Gizom? Naime, povežemo li pravcem Gizu i najviši vrh istočnih Alpa, vrh Grossglockner⁵ na granici Koroške i istočnog Tirola (47°4' N 12°42' E), kao indikatora i medijatora visoko-vlašičke simetrale plejadske temeljne matrice, on će presjeći *Kadmovu os* upravo u poziciji Sinja. Također će proći i pozicijom (označitelj geografske širine) *treće kućice* zapadne trajektorije legendarnog prijenosa na Karti Leopardi (16. st.) te, vrlo znakovito, na krajnje istočnoj obali Krete, mjestom gdje prolazi i meridijan Troje. Ne zadivljuje li onda činjenica da se Trsat, mjesto preko kojeg po legendi „Kuća“ (najučestalije) prelazi Ilirik zadržavajući se oko tri godine, nalazi na paraleli *vršišta* primordijalne simetrale Plejada odnosno mjesta gdje simetrala siječe kružnicu.

U međuvremenu, kolegica Anna od svećenika crkve Sv. Jakova Starijeg⁶ doznaje: „zapisano je u crkvenoj kronici samo to da je bila rekonstrukcija poslije Prvog rata, 1919. godine. Cijeli oltar i slika Gospe Sinjske došli su u crkvu Noslave iz Tyrolska. Kaže (svećenik, op.a) da bi imala biti još starija slika, koja je bila prije.“ Kratko, ali dovoljno, da se povežu sve bitne točke sustava u topografski skladnu marijansku infrastrukturu. Kako smo na tom području već utvrdili postojanje pravilnih ubiciranja položaja u rasponu geografske širine od 4° N (vidi: I. Šipić, Nitra – novi izazov za Piramidu Sunca), što se može držati svojevršnim standardom

⁴ Prvi spomen pod nazivom Nozilab datira iz 1278.

⁵ Kao Glockner prvi put je dokumentiran 1561. u mapi bečkog kartografa W. Laziusa; prefiks „Gross“ nije spominjan prije prve ekspedicije 1799. Etimološki, prema Belsazaru Hacquetu (18./19. st.) korijen je derivacija iz njemakog „glocke“, što znači „zvono“, vjerojatno po karakterističnom piramidalnom obliku vrha. Geografska širina vrha točno je polovica udaljenosti između Kőrmenda i Jáka (47° N i 47°8' N).

⁶ Premda na istoj lokaciji ima tragova ranije crkve iz 1300. aktualna crkva sagrađena je vjerojatno 1537. Izvorno je bila dobro utvrđen bastion na mjestu možda romaničke zgrade, koji je osobito došao do izražaja u doba turske opasnosti 1663. kad su Tatari provalili u Moravsku. Zbog svoje specifične arhitekture jedinstveni je spomenik 1. stupnja. Jedina je katolička legitimna crkva u Brno-zemlji. Glasine o postojanju podzemnih prolaza koji povezuju izvorišta vode nisu potvrđena. Crkva pripada župi Židlochovice gdje 1591. djeluje brat propovjednik George Strojč – jedan od prevoditelja biblije „Kralice“, nazvane po obližnjem mjestu gdje je tiskana prva Biblija na češkom jeziku između 1579. i 1593. Dakle, po svemu značajno mjesto.

kartografskog izražavanja, ovdje sad definitivno potvrđujemo takvu mogućnost. Na istom meridijanu, Sinj i Sopronkohidu to stavlja u ulogu vrlo čvrstih uporitelja i nositelja „plana“ – razlika između dvije paralele upravo je 4°:

- Sinj 43°42'13" N
- Sopronkohida 47°43'23" N

Nosislav je pak na geografskoj širini 49°1' N, što ga udaljava sjevernije ponovno za 4° od 45-tog stupnja, geometrijski, kao temeljne razdjelnice osmodijelne kružnice, te, topografski, kao vrlo zanimljive paralele s motrišta marijanske instalacije kulta. Na toj se, naime, geografskoj širini (45°2' N)⁷, vrlo bliskoj širini pozicije zvijezde Maje, nalazi Tolisa, smještena uz Savu na samoj granici Hrvatske i BiH, no ipak na strani potonje. Tu je 1881. podignuta prostorno najveća katolička crkva u BiH, svetište koje se, poput sinjskog, pohodi upravo za blagdana Velike Gospe. Meridijan Tolise, međutim, udaljen je istočnije od Sopronkohide i Sinja točno 2° (18°39' E). Spram afričke sjeverne obale, kao jedne od zakonitosti projektiranja sustava, njegov primjer svjedoči živom prigodi kako je moguće doći do potvrde željenog rezultata. Na prvi pogled, mjesto gdje meridijan Tolise presijeca libijsku obalu prazan je prostor, međutim, zumiranjem položaja dolazimo do vrlo implikativnih informacija. Područje, koje je bilo dijelom grčkih kolonija *Pentapolis* tradicionalna je granica u domeni grada *Philaenorum* (*Arae*) za kojeg se povjesničari ne mogu složiti oko precizne lokacije. Neki tvrde da je 40 km udaljen zapadno od El Agheile, najjužnije točke Sredozemnog mora, drugi pak lociraju ga u blizini Ra's Lanufa (18°34' E). Meridijan Tolise pak prolazi točno između dviju mogućih lokacija gdje ubiciramo topos Ra's Umm al Charaniq. Da prizor bude još eklatantniji događa se to na paraleli Agadira (30°25' N), što je ujedno i južna stranica velike *trojanske* četvorine koju uvjetuju pozicije Troje i Troyesa, tvoreći *zlatni rez* upravo na meridijanu potonjega (vidi mapu: K01E). Sve je, dakle, planski implementirano unaprijed samom činjenicom da je primijenjen jedinstveni model obrasca zajedništva i harmonije. Što li će još potvrditi konačni rezultati raščlambe funkcije razvijenog crteža „držača soli“?

Stoga komparativna analiza sadržaja prikaza i njegove simbolike uspostavlja tezu: da li bi zbir sadržaja i simbolike semaziološki više odgovarao sinegdohi, prenesenom značenju riječi kod kojega se zamjenjuju imena pojmova koji znače više ili manje od onoga što se njima obično kaže, ili semantemu, riječi kao uputi na stvarnost, tj. kao oznaci pojma koji prikazuje? Izgledne su obje opcije, čak i u interaktivnoj preoblici ili presvlaci.

Naime, bez obzira što su i sami, poput mnogih priloženica (jelo, piće, nakit i sl.), popudbina za zagrobni život (prate rog kao držač soli), što je poznata povijesna tradicija, prikaz vrlo uvjerljivo sugerira upravo sam život – "peti element". Ali ne tvaran, otjelovljen, već sam Duh, nešto u što je paleolitski, neolitski, pa i srednjovjekovni, čovjek vjerovao, da postoji, prije začeca (rođenja), a poslije smrti, ili, slikovitije kazano, kad iz računice izbacimo vrijeme provedeno na Zemlji. Ovo je ukopni prikaz tog vječnog života, nevidljivog povratka „natrag“, ali gdje, i kako? Upravo tu na scenu stupaju Plejade. Njihova pojava na nebu nije bila samo u funkciji orijentira i kalendara, već, po svemu, i vjerovanja da smo s njima (otuda) i došli, te ćemo se tamo i vratiti. Zato ih nalazimo u svim mitologijama, astronomiji, svetoj geometriji, grafici realnog prostora i drugdje, tautološki prikrivene simbolike, definirajući u drugom obliku nešto što je već prije kazano i poznato.

⁷ To je ujedno najpreciznije moguće i geografska širina čuvene paleolitske špilje Lascaux u Francuskoj oslikane zidnim slikama životinja u kojima neki znanstvenici podržavaju ideju o presliku neba na zemlju, također s prikazom klastera Plejada.

Čini se kako sve polagano klizi ka genetici, pokazat će se, vjerujemo u skoro vrijeme, kako je konstrukt Plejada matematički odgovaran za Zemljin i ljudski „genom“ koji čuva informacije o prostoru i (su)životu. To je temeljna postavka od koje polazimo, očitavajući u oba prikaza standardni obrazac Plejada 5-7-9 ili 7+2 (sedam sestara, plus otac i majka) ili 6+1 (šest sestara i jedna nestala) ili 5+2 (pet zvijezda na kružnici i dvije unutar kruga). Usporedbom s nizom iz djela *Dvanaest Ključeva Basila Valentinea*, 5-9-7... (vidi: I. Šipić: *Peti element*), ukazuje nam se ozbiljna skladba i s time u svezi rast kao „stablo-život“ te oba stupa, maternični i falusni, koji se tako prikazuju od paleolitika do moderne umjetnosti, čemu svjedoče srodne fotografije 1-6.

Slika 1
Paleolitska stijena, stilizirana vulva, Saint-Germain-on-Laye

Slika 2
Mogući repustrianski prikaz vulve, paleolitik

Slika 3
Atički poklopac crvenih figura, tri ženska organa i krilati falus, 5. st. pr. Kr.

Slika 4
Yoni i Lingam, reljef u hramu Candi Sukuh, Java, 12. st.

Slika 5
Cornelius Richter, *Vulva D'oro*, 2011. (slovo M, op.a.)

Slika 6
Vulva u povijesno-kulturalnom kontekstu

U povijesno-kulturalnom kontekstu sve forme koje se javljaju u geometrijskom oblikovanju simbolizma vulve (Slika 6) odgovaraju dijelovima sadržaja cjeline prikaza što se lijepo daje komparirati i s drugim artefaktima koje Szőke Béla objavljuje u svom radu.

Analiziramo stoga pojedinačne dijelove cjeline sadržaja:

Donja polovica drva-života sastoji se od dva vrlo angažirana segmenta: forme velikog slova M i usko profiliranog debla koje sred njega prolazi. Morfološki, bio bi to koitalan odnos kao spoj vertikalne faluse i trbušne ovaline sa završetkom u pubisu, što nalazimo na mnoštvu prikaza, počevši od paleolitika pa sve do suvremenog kiparstva (vidi sl. 1, 2, 3, 4, 5, 6). Poglavitito je indikativna slika 1 na kojoj se vidi paleolitska gravura u stijeni u obliku trbušne

obline s označiteljskom okomicom vulve. Sličnog su karaktera i gravure na slici 2. dok falusno stremljenje razrezu vulve najbolje očitava erotičku situaciju na slikama 3 i 4. *Vulva D'oro*, autora Corneliusa Richtera, međutim, krunski je dokaz spoja prapovijesnosti i suvremenosti jednog djela u kojemu nadahnućem ponijeti umjetnik izražava oblikovno gotovo identičnu ideju majuskule slova M iz ukopnog prikaza (sl. 5), čije dvije bočne upornice, sa završetkom poravnatim u stopalo, mogu biti i noge žene. Budući je u doba nastanka prikaza latinski jezik u uporabi, slovo M može predstavljati *matrix*, a može doslovno značiti i *Mater* (Maria). No, ono u svom povijesnom tijeku sve više poprima od simbolike ljiljana kojeg, opet, nalazimo u heraldičkoj nomenklaturi grbova gradova, plemićkih obilježja, obilježja kršćanstva i slično.

M u grbu češkog grada Telča

Gornja polovica „debla“, pak, nakon što prodre „trbušnom“ vertikalom, izrasta u krošnju na kojoj se jasno definiraju dvije podcjeline: početna, s dva simetrična lista, i druga, s pet listova koje drži trokut okrenut vrhom nadolje, dakle, *yon*i ili Venerin brežuljak. Tim više je prikaz eklatantniji što su dva lista pridržana gornjim uglovima trokuta što definitivno svoj idealni odraz nalazi u anatomiji cerviksa i uterusa sa po jednim jajnikom, ovariesom po strani. Ovaj se model listova, dakle, nudi u formi Plejada 5+2, što simbolizira, i tako i izgleda, 5 zvijezda na kružnici, s dvije unutarnje zvijezde. Kako god, konstrukciju cjeline podržava i prožima žestoki osjećaj stvaranja novog života, kreacija dostojna kozmogonijskih sila, tim više što se sve odvija pod paskom dvaju bikova.

U odabiru životinje koja se u paru sučeljeno nalazi s obje strane stabla-života, sasvim je jasno ovdje riječ o biku ponajviše zbog vjerno oslikanih rogova u formi slova U. Kao držač soli⁸ rog zapravo i nosi tematizirani prikaz, a pridodamo li tomu i podatak da se ukop obavio zajedno sa glavom krave, što je arheološki potvrđeno, onda je tim više uvjerenje snažnije da čitavi prikaz zapravo obdržava i ilustrira zvijezde Plejada u Biku. Oznake unutar korpusa dviju životinja sugeriraju upravo takvo astronomsko rješenje, premda se ono može tumačiti i anatomske percepcijom unutarnjih organa.

Uvod u geometrijsku osnovu forme okvira

Čitavi prikaz s neznatnim razlikama smješten je u naizgled nepravilan okvir s ravnom bazom, kojeg zatvaraju dvije različito polukose i dvije konkavne linije sa završnim zakošeno ravnim zatvaranjem. Rub okvira stilski je naglašen geometrijski urešenim ornamentom što bitno ne utječe na simboliku čitavog prikaza, ali zato naglašava njegovu geometrijsku osnovu, što će se sudbonosnim pokazati u nastavku. U svom izvornom obliku ona u svemu podsjeća na drevni egipatski prikaz Nut (Nebo) i Geba (Zemlja) koji se neizostavno javlja u liku Nutina Bika, ali i guske odnosno patke, što će se kasnije povezivati simbolično s jatom Plejada, antičkih golubica.

⁸ Na španjolskom rtu Finisterre, gdje završava hodočašćenje Svetom Jakovu od Kompostele, neki tvrde, bio je „oltar soli“, po legendi, mjesto gdje se Kelti bave štovanjem sunca i obredima. Jedan od njih bio je spolno općenje na tamošnjoj stijeni u vjeri i dobroj nadi oplodjenja žene i začeca, nakon obreda plodnosti. Interesantno za simboličku sliku soli kao znaka!

Nut i Geb, papirus iz Tamenhilla (c. 1000. pr. Kr.), British Museum

Ono što najeklatantnije odaje istovjetnost rezultatskog kontinuiteta svakako je neovisnost projekata koji se tematski-sadržajno, a poglavito kronološki, totalno razlikuju (trojanska eponimska matrica, karta Leopardi, raspored građevina platoa Gize, unutarnja struktura Velike piramide, šopronski artefakt), a međusobno komparativno su potpunom preklapanju u svom temeljnom obrascu – nositelju – geometrije Plejada. To se istom pokazalo kod dekonstrukcije nepravilnog oblika okvira šopronskog artefakta, koji očito nije mogao biti slučajan. Druga je priča što je, i kako, Newtonova jabuka dobila svoga „blizanca“, u vrtu, pred našim nosom, materijalni dokaz o poznavanju geometrijskog obrasca Plejada još u 9. st. Dakle, stvar je jako ozbiljna. Sve se poklapa, crtež nije likovno izveden nasumce kakav je prvi dojam, sve je u geometriji koju drži okvir formirajući temeljni raspored zvijezda. Otkriće! U pravom smislu moderne znanosti, kad u rukama držimo ključ povijesti, i samo ga umetneš, otključaš vrata i uđeš, tako jednostavno, a brutalno djelotvorno. Jer to je instrument i zemljovid istodobno, koji potvrđuju poznavanje Plejada i njihove geometrije najmanje koliko je star „rog“ oslikan crtežom. No također i da ljudi tada ne „lunjaju“, već sustavno provode kretanje dobro znanim prostorom. Matematički su rješenja genijalna, a rezultati još blistaviji. Na primjer: primordijalna simetrala *plejadske* matrice, od polazišta izvan kružnice do tetive poluluka Sterope – Elektra, stoji pod kutom od 27.8° . Dugačka je 23,3 cm. Središte kružnice na njoj je istodobno i mjesto *zlatnog reza* ($23,3 \times 0,618 = 14,3994$). Ta ista dužina, 14,3994 cm, sada mjereno od ruba kružnice, u realnom prostoru na području grčkog Amphipolisa pada na mjesto Kasta Tomb ili Timvos Kasta, gdje arheolozi danas rade na velikoj grobnici za koju se drži kako krije tajne obitelji Aleksandra Velikog. Hoće li to potvrditi i okvir crteža?

Stoga prihvaćam izazove, ali uporno zagovarajući tim i interdisciplinarnost. Jer ovo što nudim egzaktno je, matematika, u razmatranju funkcije pak trebaju svi sudjelovati. Uglavnom, ovo se pobiti ne može, a da li je preklapanje s „rogom“ slučajnost? Pa neka bude i to, ali onda tražim osobno priznanje genijalnosti, za takvo što, dobiveno i konstruirano bez povoda i razloga. Naravno da i sam promišljam, što i kako se odvijalo u primjeni. Uz mjerilo, kao temeljnu funkciju, morao je postojati nekakav zemljovid, s naglašeno kardinalnim točkama i pozicijama. Jer, slično mjerilo i metodu koriste kartografi već u izradi portolanskih karata od kraja 13. st. pa do 15. st. za koje se tvrdi kako dolaze „iz ničega“, hoće reći, nitko ne zna odakle, ni što im je prethodilo, a sad je jasnije što bi moglo biti. Karte P. Vescontea s početka 14. st. upravo tomu svjedoče. Međutim, i prva zasad poznata portulanska karta Pisana svoje mjerilo (krajnje desno) ima upravo u kružnici, u kojoj jedna okomito postavljena crta u precizno odabranoj točki sugerira precizno mjeru zlatnog reza. Ona je, naime, od središta kružnice udaljena za vrijednost konstante 0,618, što je u geometriji Plejada paralela, nosač sustava, između zvijezda Elektre i Alcyone.

Karta Pisana (1275.-1300.)

Zašto je to bitno? Pa, jer je povijesno-kartografski eklatantno da se ta pozicija sustavno koristi kod „ruže vjetrova“ ili vjetrulje, na portulanskim kartama najučestalije u kružnici sa 16 podjela (karta Pisana). A, 360 podijeljeno sa 16 iznosi 22,5 što je upravo kut između paralele središta kružnice (ekvator) i pozicije Elektre, u II. kvadrantu, te, usuprot, Alcyone, u III. kvadrantu.

No, i sve druge standardne podjele na 8, 32 i 36 dijelova kruga upućuju na takvo sustavno rješenje:

- $360 : 32 = 11,25$ (kut pozicije Sterope računajući od sjevernog geografskog pola ili $78,8^\circ$ od ekvatora)
- $360 : 36 = 10$ (kut pozicije Caleano računajući od ekvatora – $9,8^\circ$)
- $360 : 8 = 45$ (kut približan poziciji Taygete – $46,3^\circ$)

Doista čudno! Jesu li kartografi uistinu znali odakle sve zapravo dolazi, jesu li mogli znati za raster Plejada koji gotovo savršeno odgovara podjelama ruže vjetrova, ili su iskustvom kruga dolazili do neovisnih rješenja? Na astečkoj simboličkoj mapi kapitala Tenochititlana ispod centralne figure orla nalazi se dvostruki krug i unutar njega 7 pravilno raspoređenih objekata (N. Harris, Mapping the World, 78). Neodoljivo podsjećaju na raspored zvijezda Plejada, koji su Azteci, kao i Maje, zacijelo dobro poznavali. U isto doba, na većini T-karata samostanske kartografije izrađenih u kružnici, gledajući klasično geometrijski, upravo Orient je prikazan ekvinocijalno na sjeveru.

Plejade u Biku – Ždrijac kod Nina, 9. st.

Na sličan prikaz, međutim, jako oštećen, upozorio je prvi dr. Franjo Pajrić. Pronađen je u Ždrijcu pokraj Nina, no kod njega nailazimo na neobičnost koja ukazuje na inverziju ili zrcalnost što će odgovora pronaći poslije u implementaciji geometrije crteža u realni prostor. Premda dvije životinje, naime, stoje istovjetno sopronskom prikazu, „stablo-život“ na ovom je crtežu obrnuto poput zrcalnog odraza slike. S vrhom prema gore sad na mjestu „krošnje“ deblo završava izduženijom trokutastom formom u dvoslojnom obrascu *yina* i *yang*a, bijele šupljine i prugastog umetka kao označitelja snošenja. Istodobno, „krošnja“ je na dnu prikaza razgranata i razlistana u približan krug 4 jasno vidljive i 3 tek nazirane omanje kružnice s točkom u središtu. Moguće čak i u svih devet, budući ih međusobno u gotovo pravilnoj mreži povezuju organski kanali sugerirajući početak i snagu, rast i razvoj, sam život. Na dvije kružnice povezane su obje životinje sa po jednom nogom.

Par životinja ovdje je ponešto različit od sopronskog para i premda bi se, spram kolutičavosti rogova, moglo raditi i o mladom jelenu, u fazi razvoja kad rogovi poprimaju formu slova V, čini se, ipak sve ponovno ukazuje na bika čiji se rogovi ocrtavaju u formi slova U, što je i njegova aktualna zodijačka oznaka. Poredba znaka uistinu potvrđuje rogove bika na prikazu koji stoje na pentagramskoj osnovi unutar koje se nalazi oko ili kružnica s točkom u središtu, istovjetna kružnicama „krošnje“.

Znakovito je da su obje životinje prošarane zebrasto prugastim linijama, dok se podveznicom ili kanalom pak drže vertikale debla, što snaži proosjet ukupne životne snage i energije koja će iz jednog oblika uskoro prijeći u drugi. Poglavito je zanimljivo vidjeti da dva para životinja (možda čak par mužjaka i par ženki) ne stoje zrcalno okrenuti nogama jedan prema drugom, već se to događa ponovno kod zaokretanja prikaza za 180° kad se „stabla života“ poravnaju istovjetno s „krošnjom“ na vrhu. Podsvijest, naime, komunicira simbolima, a što je iza toga drugo je pitanje. Izvan iskustava hipnotičkih regresija klasična znanost još uvijek pojma nema o tome što je s pričom o „3 dana duše nakon tjelesne smrti“. Prikazi su tipični opisi simbioze koja postoji između ljudskih moždanih ćelija i inteligentne spiritualne energije. Neprolazne kozmičke vrijednosti preslikavaju se na prolazni ljudski život.

Svekoliki dojam

Zbog čega bi to inverzno stablo bilo pronađeno baš u mjestu Ždrijac na području Ljube i Nina kao polazišta *Staze života* koja geometrijski izravno, a derivirano živim hodom, vodi u smjeru Šoprona i Baltika? Simbolizira li ono stvarni početak nečega, a šopronski prikaz tomu oponentni završetak? Je li jedno od njih život, a drugo smrt? Poput Ivana Krstitelja ljetnog usuprot Ivanu Evanđelistu zimskom, što sugerira F. Pajrić, da bi mogao biti Ždrijac? Tri dana nakon ljetnog solsticija (24. 6.), i još tri dana duže ili 6 dana nakon zimskog solsticija (27. 12.)? Uostalom, po njemu, već duže znademo – Ivan je Jan (Janos), a u starom panonskom jeziku *jan* znači „život“. S druge strane, ako je *tar* na istom jeziku „spremnik“, onda *jantar* doista znači „spremnik života“. Time najizravnije zadiremo u maternalizam, simbolizirajući njime kao pandan i put koji je do jantara vodio na Baltik i imao značenje *Staze života*. Držimo da otud baš na njoj nalazimo toliko kulta veneričnosti, toliko žene u oplođenju, seksualnosti, kojoj zasad pravo ishodište možemo samo predmijevati. No crpivost nedokučivosti prostora i vremena dopušta da mišljamo beskonačnošću svemira, što znači i zajedništvom u kojemu su u grobištu pronađeni ljudski ostatci skupa sa popudbinom matrice nekog novog i nepoznatog života. Ne vodi li k tomu prijedlogu upravo rast odozdo, iz simboličkog sedmolikog zvijezda, iz kojeg će se na vrhu procesa razviti i zemaljska matica. Među ljepšim što se moglo čuti na simpoziju o pavlinima u slavonskim selima bila je informacija o njihovoj predanosti ginekološkoj struci. Ako znademo da kršćanska crkva u 13. st. nalazi načina pozabaviti se pitanjem postojanja duša u nerođenoj djeci, a sv. Pavao Pustinjak danas je njihov zaštitnik, sve postaje jasnije i povezanije. Sv. Toma Akvinski, kojeg već kao petogodišnjaka roditelji daju benediktincima, sa vodećim teolozima svoga vremena, „odredio“ je da se duša nastanjuje u ljudskom biću 40 dana nakon začeća.

I to je odgovor – između neprijelazne pustinje i oaze života u njoj postoji jasna biofilska veza. Mnoge životinjske vrste (jegulja, pingvin i sl.) svoj okot ostvare pokretljivošću prevaljujući golemo prostranstvo. Na isti način odlaze i ugibati. Je li ta funkcija nekoć bila kod čovjeka aktivna? Što ako se „gore“ rađalo, „dolje“ odlazilo umirati? Ili obrnuto? Uostalom, kao i danas, u uvjetima svekolikih migracija. Dva prikaza, nesumnjivo istih korijena i ciljeva, sugeriraju upravo neka netipična rješenja. Inverzno-zrcalno ocrtano „stablo-život“ simbolizira zemaljsku maticu (vulva) i nebeskih Sedam elemenata (Plejade) što je poganska poruka dematerijalizacije praiskona s konačnim ishodištem u međureligijskim vezama naroda. Čini se, drevni su narodi uspijevali prepoznavati duh kao izravnu vezu sa božanskom energijom. Jer, povijest nije samo kronologija ratova ili razvoj tehnologije, ona je i evolucija mišljenja, naprosto, prijenos emocija s kojim se suvremena biološka psihologija uvelike u svijetu bavi (Pinel, John P.J.). Naprosto, svijest o koincidencijama će nam pomoći da se probudimo i ne posramimo se svega pretka. Treba pokatkad podignuti kamen da bismo vidjeli pod njim. Muškarac, žena i dijete, ili, Otac, Sin i ...? Tko? Duh! A gdje je tu žena, Majka? Ona je sami taj Duh, „trudna po Duhu svetomu“! Ali, što ih svih povezuje? Povezuje ih „ljubav“ – Ljuba, Ljubljana, Ljubljena...; Marije, dakle, nije, ali tu je, implementirana u prostoru i vremenu, obrascem Geometrije Plejada (vidi: I. Šipić, Vlašići i mali narodi). Mogli bismo ga nazvati „Geografijom Ljubavi“, kad je svijet realnog prostora povezan, uvezen u jednu jedinstvenu misao kreacije *postmortem*.

Poput neba, i predromaničke crkvice podignute na svetim mjestima potvrđuju kako čak i kod odstupanja od pravilnog postoji izvjestan red u neredu kad se pronade ili je poznat obrazac. Predromanička arhitektura nije bila prepuštena slučaju ili intuiciji, a još manje neznanju ili zanatskoj nespretnosti. Oni koji se time bave pokazali su kako sve omanje nepravilnosti nose pečat svjesne nakane i željenog rezultata. Spomenici predromanike, poglavito oni s kružnim šesterolisnim tlocrtom, uklopljeni su u određen sustav. Spaja ih zajednički princip gradnje koji u sebi nosi jasne elemente skrivenog, slojevitog, simboličkog značenja, a sada to naziremo, moglo bi se raditi i o geometrijskom obrascu. Geometrijska struktura tih građevina, naime, doista je uređena prema pravilnim likovima i odnosima, što nije slučajno spram činjenice da se tada više pažnje pridaje simboli. Čak i ornament, čest motiv srednjovjekovne umjetnosti, zna simbolizirati čovjekov dug i mukotrpan put prema izvoru svoga postojanja.

U posljednjih nekoliko godina otkriće prastarog turskog Göbeklitepea prisililo je arheologe da preispitaju svoje teorije o tome da je civilizacija započela s poljoprivredom, jer ovaj slučaj ukazuje na to da su ljudski osjećaj za sveto i ljudska ljubav prema lijepim prizorima uvjetovali razvoj civilizacije.

Tijelo – anatomski atlas

Drago Novak (1933.-2011.), radiolog, znanstvenik s međunarodnim ugledom, pasionirani kolekcionar i vlasnik zavidne zbirke povijesnih zemljovida o Hrvatskoj, jednom je kazao kako postoji duboka veza između tijela i zemljovida, zapravo je tijelo anatomski atlas, a moderni medicinski snimci „karte su ljudskog tijela“. Istodobno, Tin Ujević je kazao: „Ako je duh stvarnost, na dnu leže geometrijske istine.“ Ta dva na svoj način viđenja procesa starenja, kad čovjek sve više postaje svjestan građe svoje anatomske stvarnosti, mogu izvrsno poslužiti kao uvod u komparativnu analizu tijela i „stabla života“ kojeg nalazimo na šopronskom crtežu.

Prije svega, odmah valja naglasiti, crtež je nastao u duhu svoga vremena (9. st.) i kao takav ne da se interpretirati izvan logike simbolizma. Izoštavanjem svih zakonitosti njegova nastanka

moguće će dati sliku cjeline koja likovno i simbolički stoji u ravnopravnom odnosu spram svoga izvora. Otprilike – svi imamo pupak i svima nam je pupčana vrpca prerezana. Pitao sam majku svoje djece: porodila si djecu, znaš da je jedan kraj pupkovine bio vezan za dijete, a gdje drugi kraj, za što je vezan drugi kraj pupkovine? Zbunilo je to pitanje, odgovorila je – znam, ali ne mogu to objasniti! Pa valjda je bio na „izvoru života“? Da, bio je, upravo na izvoru života, ali što je to, što je izvor? Opet je zbunjeno kazala – pa valjda ja sama!?

Da, eto, mi gledamo, ljubimo, volimo ženu, mi znademo da je ona izvor života, unovije znademo mnogo i o genetici, ali, ipak, tko može potvrditi izvor kao program? Gdje je nastao, tko njime upravlja, otkud pupkovina, placenta, srce, oči, udovi, itd. u dvije nevidljive česti? Kažu, pa za to odgovorni geni! Da, odgovorni su, ali još mi niste rekli tko NJIMA upravlja? I, tako, rasprava bi mogla trajati čitavo stoljeće kad ne bismo htjeli priznati ono što je notorno, a pokatkad, naprosto, Bog je toliko velik.

Zašto uopće ovakav pristup jednoj ozbiljnoj temi? Pa zbog toga što je nužna otvorenost prema vlastitom tijelu da bi se ostvario veći stupanj duhovnosti. Kao što je i intuicija nepobitna da bi se ostvario viši stupanj znanosti. Komparacija koju ćemo proizvesti najbolje će tomu svjedočiti. Strukturalno, tijelo čovjeka ima svoje zakonitosti, poznato je to još od Egipta, pa se nastavilo u antiku, u Vitruvijeva čovjeka, sve do Leonarda. Ta struktura pokazuje: središte kružnice koja opisuje stojećeg čovjeka u predjelu je njegovih genitalija. Pupak se tada nalazi na razini *zlatnog reza*. Naravno, pritom je uvijek bitna crta na kojoj stojimo, linija od koje ćemo mjeriti, mora biti uporište. A što je ono kod uspravna čovjeka? Zemlja, naravno! S tim idemo, ulazimo u analizu razvijenog crteža (ubuduće – crtež).

Korištenjem koeficijenata međusobnih razdaljina izvršili smo usporedbu proporcija vitalnih dijelova tijela žene i elemenata stabla-života na crtežu. Nedvojbeno, rezultati su pokazali izvrsnost preklapanja koeficijentnih vrijednosti, kad smo za stojeće uporište ili liniju početka mjerenja na crtežu uzeli donji rub okvira, tj. liniju čitave duljine baze. Tada na drvu života središte kružnice uistinu ubiciramo na poziciji koju smo već prejudicirali kao poziciju *vulve* (*bolbe*). Poredba tijela žene i matičnjaka slova M to lijepo osvještava. Pupak se tada nalazi u razini dvaju igličastih vrhova mat(r)ičnjaka M. Dva lista, lijevi i desni, tada padaju u poziciju srca odnosno pravilno raspoređenih i vizualiziranih dojki žene. Sljedeći raspon obilježiti će glavu žene za visinu od brade do tjemena, što nevjerojatno precizno odgovara razini cvijetnog elementa sačinjenog od pet kružno postavljenih listova i trokutastog središta.

Numerički, dati su sljedeći koeficijentni odnosi:

ŽENA (h 17,5 cm)		STABLO ŽIVOTA (h 15,5 cm)
- vulva	0,422 (h 7,4 cm)	0,419 (h 6,5 cm)
- pupak	0,557 (h 9,75 cm)	0,618 (h 9,579 cm)
- srce/dojke	0,691 (h 12,1 cm)	0,7096 (h 11 cm)
- brada	0,84 (h 14,7 cm)	0,8387 (h 13 cm)
- tjeme	0,154 (h 2,7 cm)	0,1548 (h 2,4 cm)

Spram prosječnosti, gotovo sve komponente savršeno odgovaraju međusobnim odnosima proporcija izim slučaja kod pupka žene, budući na stablu-života *zlatni rez* nalazimo u precizno potvrđenoj poziciji dvaju vrhova slova M. Što dakle zaključujemo iz slike koju donosimo? Spram *zlatnog reza* kod stabla-života taj odnos ne nalazimo kod pupka Eve nego kod paralelno prikazanog pupka Adama. Taj se pravilni efekt očito manifestira kao razlika

Korijen stabla-života – detalj koji može razoružati svijet

- primordijalnu paralelu što povezuje zvijezde Elektru i Alcyone, a prolazi pravilno između „roditeljskih“ zvijezda Plejada, Atlasa (Otac) i Pleione (Majka), nalazimo u matrici geometrije Plejada kao konstantu – **zlatni rez** između središta kružnice i njene južne tangente. A gdje je na crtežu središte kružnice? Nalazi se u poziciji *vulve* što znači da je njen polumjer sada u krajnjim uglovima *paspartua*, desno na poziciji Elektre (E), lijevo na poziciji Alcyone (W). Sada uočavamo: usporedbom plejadskog kruga i tijela Eve ili Vitruvijeva čovjeka, linija **zlatnog reza** preklapa se identično u južnoj polutci u poziciji „koljena“, što potpuno razotkriva simboliku crteža i postaje jasno zbog čega bi se mjerenje na crtežu vršilo baš na donjem baznom rubu *paspartua*. Pozicija i izgled korijena stabla sasvim lijepo to sugerira, pri čemu će ključnom postati implementacija crteža u realni geografski prostor.
- ako je razina koljena ta matrimonijalna linija na kojoj „počiva svijet“ (Elektra – Alcyone), što je na crtežu baza *paspartua*, a Veles po legendi živi u korijenu stabla, i na crtežu se nalazi iznad *paspartua* (odgovara prostorno implementaciji Volosa), onda sasvim logično možemo zaključiti da **imamo razloga vjerovati narodnoj izreci o „koljenu“ kao prijenosniku rodoslovnih i plemenskih veza, pokoljenja⁹** („treće, četvrto, peto... koljeno“).
- a što je tu s Velesom? F. Pajrić je davno upozorio na termin koji u starom panonskom jeziku ima značenje „razdjelnice“, kad se naš hidronim Lašva stavi na kružnicu i čita u smjeru kazaljke na satu (vidi: I. Šipić, Sabratha – kronometar. kotač prostor i vrijeme) kao *válás* (čitaj – *valaš*). Dakle, u tom značenju **razdjelnicu (raz, razina, razom), u visini koljena, smijemo prihvatiti kao pojam koji u matrimonijalnoj formi crteža i plejadske matričnosti stvara i razdvaja naraštaje**. Raz u poziciji koljena odgovara u južnoj polutki kutu zvijezda Elektra i Alcyone od 22.5° kad je središte kružnice u poziciji genitalija muškarca i žene. Ta je zakonitost ključna u postupku izvođenja teze.
- koeficijentno to izgleda ovako:
 ŽENA (h 17,5 cm) 0,217 (h 3,8 cm)¹⁰
 STABLO ŽIVOTA (h 15,5 cm) 0,2 (h 3,1 cm)

¹⁰ Kod Vitruvijeve čovjeka razina koljena spram njegove ukupne visine stoji u koeficijentnom odnosu 0,3 (3,3 : 11 cm). Taj koeficijent kod lika žene daje udaljenost od stopala od 5,25 cm (17,5 x 0,3). Tada se ponovno, kao i u slučaju „pupka“ žene, predmetna visina mjeri u poziciji koljena lika muškarca.

0,618 = 7,3542 cm). Kao pravilo pojavljuje se i nova zakonitost: visina okomice središta kružnice od južne tangente kružnice do *linije-života* (što je *zlatni rez* do središta kružnice) jednaka je dužini od sjeverne tangente nadolje na dodiru pravca i najnižeg lista cvijeta stabla ili glave, što je zapravo razina brade čovjeka. Dvije zrcalne linije-života, dakle, omeđuju sve unutarne što se događa kod čovjeka između razine koljena i brade.

Zaključak: raz ili „linija života“, što u geometriji Plejada odgovara pravcu Elektra – Alcyone, kod čovjeka proteže se u razini koljena kad čovjek stopalima stoji na kružnici u poziciji južnog geografskog pola. Središte kružnice tada je u poziciji *vulve*. Ta je razina na razvijenom crtežu prenesena simbolički: čovjek stopalima stoji upravo na toj liniji, što se autorski prenosi na čitavo čovječanstvo. Tek tada korijen stabla odgovara razini koljena i drugih označiteljskih dijelova tijela. Likovno, to znači da na crtežu nedostaje „potkoljenica“, što je autor naglasio činjenicom da razina dviju stražnjih skraćenih nogu obaju Bikova upravo u koljenu odgovara sasvim precizno donjoj granici korijena stabla oslikanog vjerno u formi kosti zgloba, a što zorno prikazuje slika koljena iz prednjeg i bočnog pogleda, medicinski, medijalnog i lateralnog zaglavka (gore, usporedi). Izračun *zlatnog reza* od stopala do genitalnog ulaza potvrđuje njegovu proporciju upravo u njihovoj razini ($13,2 \times 0,618 = 8,1576$ cm). To je potvrda i izvrstnog poznavanja anatomije čovjeka u 9. st. Stablo-života od genitalnog ulaza do korijena u cijelosti je zapravo bedrena kost kod čovjeka (*femur*). Stoga je sad jasnija cijela kompozicija slova M posložena u kontekstu donjih ekstremiteta. Dakle, bez sumnji usvajamo ovaj zaključak. (Zapisano, na Uskrs, 27. 3. 2016.)

Slika prednjeg i bočnog pogleda koljena

Time su definirane primarne veze crteža i plejadske matrice, no kako se radi o geometrijskom tijelu nepravilnog oblika (mjerač) ostaje vidjeti kako se preostali elementi matrice (primarni položaji zvijezda, trokut, tetive, simetrale) odnose spram tri različito ukošene ravne stranice i dva konkavna luka, od kojih zapadni izrazito nepravilnog oblika. Za geometriju crteža lukovi možda i nisu toliko bitni spram toga što proizlaze iz forme roga jelena, no ima detalja koji ukazuju suprotno, a moguće je i da odražavaju „put“ ili „ideju vodilju“ kako ju vidi F. Pajrić u kontekstu *ley linija*, kao vrlo važnih poveznica, koje na kolu dobivaju obrnuti izraz *jel*, što u mađarskom znači „znak“. Jelen, kao vođa, bi, dakle, mogao biti taj znak, tim više što *szarvas* (jelen) na mađarskom možemo prevesti i kao „kompas“.

No, svejedno, analizu forme mjerača provodimo poravnavajući ugibnuća u vršnim točkama ravnim linijama. U tom je smislu otklonjena i najmanja mogućnost pogriješke razvijanja crteža iz forme roga jelena. Tako, uz bazu, dobivamo još pet ravnih stranica s ukupno šest istaknutih točaka u vrhovima. Poradi lakšeg komuniciranja obilježiti ćemo ih s desna na lijevo brojevima od 1 do 6 (Elektra-1 / Alcyone-6). Usto, zakonitost je da zapadna zakošena stranica mjerača (vrh 5 – 6) svojom visinom odgovara stvarnoj udaljenosti na kružnici između zvijezda Elektra i Caleano te Taygeta i Sterope. Visina pak istočne iskošene stranice (vrh 1 – 2) odgovara dužini vrhova 2 – 3. Da bismo definitivno provjerili uspostavljenu tezu i funkcioniranje samog sustava, za izvorni konstrukt mjerača uzet ćemo „liniju života“ od 24,9 cm, te središte kružnice postaviti u Volos (*vulva*). Korijen stabla-života ili koljeno tada će se naći točno u Korintu. Shvatit ćemo zašto je „držač soli“ pronađen baš u bližem šopronskom okružju.

Na dnu leže geometrijske istine

Linija života, dakle, sa svojom kružnicom, polazište je u konstrukt forme mjerača, koji će se razviti u kompleks pravilnih geometrijskih poteza i postupaka. Naravno, njena duljina izravno utječe na opseg kružnice pa smo alate izradili za pet standardnih kružnica koje smo proizveli u dosad primijenjenim istraživanjima:

- *istanbulska* kružnica (24 cm); *rijadska* kružnica (25,5 cm); *primordijalna* kružnica (25,9 cm); *ljubina* kružnica (28,9 cm); *visočka* kružnica (32,1 cm). Po prvi puta ćemo, međutim, primijeniti i kružnicu Gize i to u dužini *linije života* originala *držača soli* od 17,6 cm.
- pritom smo registrirali **pravilo i zakonitost**: baza, tj. udaljenost od Elektre do Alcyone (*linija života*) prethodne kružnice odgovara udaljenosti od Elektre sljedeće kružnice do mjesta kao *nomena* iste. To znači, počevši od temeljne primordijalne kružnice Plejada, udaljenost Elektra – Alcyone 25,9 cm približno odgovara udaljenosti od Elektre do Ljube na *ljubinoj* kružnici (26,1 cm); zatim, Elektra – Alcyone *ljubine* kružnice 28,9 cm odgovara udaljenosti 29,1 cm *visočke* kružnice; Elektra – Alcyone pak *visočke kružnice* (32,1 cm) odgovara baš precizno udaljenosti od Elektre *istanbulske* kružnice do *visočkog* multisjecišta, 32,1 cm; i, konačno, Elektra – Alcyone *istanbulske* kružnice (24 cm) odgovara sasvim precizno udaljenosti od Elektre primordijalne kružnice do Ljube, 24 cm.
- time se krug zatvorio. Kriterij o ovisnosti kardinalnih točaka sustava *eponimske trojanske* matrice od sjeverne afričke obale, još se jednom potvrdio u praksi izvođenja dokaza. Tim više što je sam kriterij autonomno i utjecao na izbor kružnica, isključivo spram frekventnosti prolaska, možemo slobodno kazati, energetskih loksodroma. To Ljubu i areal od Vlašića do Visokog svrstava u samo središte sredozemnih, europskih i euro-azijskih geografskih zbivanja, što vjerojatno i je razlog da se druga zasad poznata kopija artefakta u formi razvijenog crteža vrlo sličnih karakteristika našla upravo vrlo blizu Ljube, u Ždrijcu kod Nina. Potječe iz istog, 9. stoljeća. Na čitavu projekciju to sigurno ima utjecaja.¹¹

Metodološki, svaki od alata, putem prozirne folije kopirani konstrukt mjerača, primijenjen u svojoj veličini odgovara na zemljovidu aplikaciji u realnom prostoru. Reakcije koje proizvodi u svakom od smjerova i položaja pokazuju frapantnu podudarnost sa geometrijom Plejada te dosadašnjim učincima matrice *trojanske eponimije*. Stoga je nemoguće opisati sve varijacije pa ih nećemo elaborirati u pojedinosti. Usmjerit ćemo se na najvitalnije veze između forme mjerača i elementarne geometrije, iz čega će proizaći i odnos forme spram sadržaja crteža Plejada u Biku.

a) *Zlatni rez – temeljna zakonitost izgradnje*

Temeljni odnos izrađenog mjerača leži u *zlatnom rezu* između linije života po horizontali i visine mjerača u najvišoj točki, vrhu br. 4, po vertikali. Na primjeru mjerača sa dužinom linije života od 31,2 cm (**Slika br. 1**), taj odnos je: $31,2 : 19,28 = 1,6182573$. Stranice pravokutnika stoje, znači, u proporciji zlatnog reza pa ga s pravom nazivamo *zlatni pravokutnik*. Drugu aplikaciju *zlatnog reza* u eklatantno naglašenom detalju nalazimo na samoj *liniji života*. Bez obzira na njenu duljinu, tj. veličinu mjerača, *zlatni rez* na baznoj liniji *paspartua* nalazi se udaljen od Elektre u smjeru Alcyone na mjestu gdje prolazi okomica iz pozicije desnog i nižeg oka zapadnog Bika. Događa se to, naravno, na istoj duljini od 19,28 cm koliko iznosi i visina mjerača, što je dokaz svjesno izrađenog proizvoda ($31,2 \times 0,618 = 19,28$). Sam Bik, svojim pogledom iz oka usmjerenog prema dolje, potpuno realistično sugerira upozorenje na ovu pojavu. Okomica, pritom, poravnava čitavi prednji dio njegova tijela.

¹¹ U radu „Srednji i rani gornji paleolitik u Hrvatskoj“ autori I. Karavanić i I. Janković donose kartu glavnih nalazišta naslovljenog razdoblja (R. Šošić) s posebnim osvrtom na nalazišta mediteranske Hrvatske na prostoru pod utjecajem Ljube i Nina. Među njima je najveće baš ono „na otvorenom između Ljubačkog zaljeva i Posedarja“ (21).

Budući na ovom uzorku mjerača širina ili visina (h) *paspartua* s tri ornamentirane linije iznosi 1,4 cm, sredina se nalazi na središnjoj liniji 0,7 cm. Sad imamo fascinantnu situaciju: na 19,28 cm od Elektre, i na 0,7 cm visine *paspartua*, prolazi pravac koji povezuje tri vitalne točke sustava: vrh br. 3 mjerača, zatim poziciju zvijezde Maje i, konačno, središte kružnice (*vulva*). U primordijalnoj varijanti *linije života*, tj. dužine 25,9 cm, *zlatni rez* se nalazi točno na 16 cm, pa tada isti pravac (vrh br. 3 – Maja – *vulva* – t. zlatnog reza) pada na libijsku obalu u središte grada Surta, nekoć feničke *Macomedia-Euphrante*. Kad znamo da je geografska dužina Sirte ujedno i meridijan Šoprona to smislu čitave projekcije, s uporištem u izmjeri međuobalnih udaljenosti i osloncem na sjevernu afričku obalu, daje dodatnu suvislost i vjerodostojnost. Možda je u *paspartuu* između vrhova mjerača br. 3 i br. 4 iz praktičnih razloga probijena rupa točno u njegovu središtu, ali može također sugerirati naum autora da obilježi simbolično tijek izrade crteža.

Konstatirali smo, dakle, tri bitna elementa u gradnji mjerača i osliku crteža, a utemeljena na konstanti *zlatnog reza*: prvo, kod baze sustava ili linije života, između južne tangente kružnice i njenog središta; drugo, kod forme okvira, spram njegove širine i visine; treće, na liniji života između Elektre i Alcyone. Sva tri rješenja su sustavna i odražavaju jasnu nakanu autora za primijenjenom izmjerom. Simbolički, pak, ljudsku biološku funkciju dovode u izravnu vezu s matematičkom osnovom. Stoga unosimo novu, četvrtu kvalitetu u predmetnu suštinu.

Kad me Franjo Pajrić upozorio na tzv. *zlatni kut* koji je $\cos = 0.618034 \dots$ Vrijednost kuta je $51^{\circ}49'43''$, bilo je već kasno, studija je već bila završena. Kut između $51/52^{\circ}$ naspram $69/68^{\circ}$ upravo i nosi čitavu konstrukciju Karte Leopardi koja je bila predmetom moje doktorske disertacije; nagib stranica Velike Piramide u Gizi iznosi $51^{\circ}50'40''$, što na zemlji obilježava i tlocrt rasporeda građevina platoa Gize (vidi: I. Šipić, Pronađeni matriks Plejada – „ključ“ rasporeda građevina platoa Gize, 23. siječnja 2016.). Stoga je upravo to uvod u geometriju razvijenog crteža koju u nastavku donosimo s najmeritornijim primarnim i sekundarnim učincima na realni geografski prostor.

b) *Zlata vrijedan Zlatni pravokutnik*

Zbog samog postupka „skidanja“ crteža sa zakrivljenog i cilindričnog roga i razvijanja ravnu geometrijsku formu, ovdje dopuštamo mogućnost odstupanja od precizne vrijednosti kuta i moguću grješku do najviše 1° . Stoga je moguća, na primjer, situacija na koju nalazimo već na samom početku kod mjerenja kuta istočne polukose stranice između Elektre i vrha mjerača br. 2. Na kružnici Plejada, spram *linije života*, mjereno u Elektri, pravac u poziciju Taygete vodi pod kutom od 12° . Preslik situacije identičan je i na mjeraču: istočna stranica stoji također pod istim kutom te vodi u mjesto na kružnici gdje se nalazi Taygeta.

Usuprot, zapadna polukosa stranica između Alcyone i vrha br. 5, stoji pod kutom od 16° i, naspram sjeverne također polukose stranice *paspartua* između vrhova br. 3 i 4 mjerača, na kružnici proizvodi nevjerojatne efekte. Naime, ukoliko produžimo sve četiri linije *paspartua*, vanjsku i unutarnju zapadne stranice, te vanjsku i unutarnju sjeverne stranice, precizno na kružnici u IV. kvadrantu sijeku se vanjska linija zapadne stranice i unutarnja linija sjeverne stranice, te, konačno, unutarnja linija zapadne stranice sa vanjskom gornjom linijom sjeverne stranice. Time je očito da je forma mjerača izvučena iz opsega kružnice jedino na način kako smo to uradili smještajući središte u poziciju *vulve* (*Bolbe*) s polumjerom u krajnjim točkama br. 1 i 6, tj. pozicijama na Elektre i Alcyone. A to je zapravo tek početak procesuiranja teorije „koljena“ ili geografije ljubavi – Plejada u Biku.

Jedan od raritetnih primjera povijesne aplikacije ovog zapadnog vanjskog pravca *paspartua* u realni geografski prostor nalazimo u modelu mjerača primordijalne kružnice sa središtem u *Bolbeu*. *Linija života* tada je raspon između najistočnije točke Sredozemnog mora u Zaljevu Iskenderun (Elektra) i strateški bitnog tuniskog rta Bon za plovidbu Sicilijanskim kanalom koji štiti Tuniski zaljev, Kartagu i drevnu Uticu (Alcyone). Sa polazištem u zvijezdi Alcyone pravac pod kutom od 16° vodi izravno u Loreto, a u nastavku u središte Rijeke odnosno Trsat. To je zapravo isti pravac kojeg sam u doktorskoj disertaciji, istražujući Kartu Leopardi i prijenos svete Kuće, ubicirao kao ključan u tumačenju Loretske legende njenom geografskom postavkom. Kuriozitet projekcije je činjenica da se tada proporcija *zlatnog reza* na udaljenosti od Alcyone do Trsata nalazi precizno na poziciji vrha br. 5 ($15,1 \times 0,618 = 9,3318$). To je dosad najeklatantnija potvrda i dokaz izvođenju zaključka kako to djelo (16. st.) počiva na geometrijskoj matrici Plejada.

Položaj zvijezde Caleano, pak, tek za oko 1° je južniji od paralele vrha br. 2. On naprosto indicira njenu poziciju, koja zapravo na stablu života snaša paralelu pupka. kao što i, već spomenuto donje oko zapadnog Bika, sada stoji u istoj ravni sa suprotnim zapadnim vrhom br.5 mjerača. Da je riječ o sustavnom rješenju dokaz je paralela što iz unutarnjeg ugla *paspartua* vrha br. 2 prolazi pravilno prolazi između očiju istočnog Bika tako da dotiče istodobno gornji rub nižeg oka i donji rub višeg oka, završavajući u oštrom „V“ spoju roga i njuške glave. Naravno, da tada i razina paralele usuprotnog unutarnjeg ugla vrha br. 5 ima svoju ulogu čudesom preciznošću obilježavajući vrh „njuške“ ili „usta“ zapadnog Bika i to baš na mjestu gdje prolazi pravac što povezuje pravilno najvišu točku mjerača ili vrh br. 4 s točkom *zlatnog reza* na *liniji života*. U tom smislu valja kazati da i svi ostali dijelovi crteža korespondiraju savršeno geometriji mjerača na način da su poveznice između svih vitalnih točaka ujedno i determinante ocrtanih detalja prikaza. Za primjer tek nekoliko istaknutih slučajeva:

- okomica koja polazi iz vrha br. 4 mjerača, najviše njegove točke, omeđuje poput tangente zapadnu stranu slova M; pripadajući mu unutarnji ugao *paspartua* polazište je okomice koja istu stranu slova M omeđuje „iznutra“ na način da čitava duljina ekstremiteta ostaje između tih dviju okomica; usto još omeđuje i lijevo poredane listove „srca“ i „glave“ stabla-života;
- iz točke *zlatnog reza* na *liniji života*, pod kutom od 46.3° (što je na kružnici kut Taygete) pravac vodi kroz korijen stabla u više, lijevo oko istočnog Bika; kut od 45° (osmodijelna kružnica) prolazi rubom korijena stabla i vodi u desno oko istog Bika;
- paralela „srca“ stabla-života vodi u sami vrh desnog roga istočnog Bika;
- u vršak lijevog roga zapadnog Bika vodi pak paralela *Tetide* (križanje simetrale i tetive primordijalne kružnice Plejada), što je ujedno i paralela Sinja;
- pravac koji polazi iz pozicije Alcyone pod kutom od 45° omeđuje poput tangente čitavi lik zapadnog Bika dodirujući ga u izbačenim točkama repa i lijevoog višeg roga, a zatim prolazi kroz središte rupe sjevernog *paspartua*; drugi pravac koji povezuje Alcyone i vrh br. 3 prolazi kroz niže oko zapadnog Bika; usuprot tomu, pravac koji povezuje poziciju Elektre i najviši vrh br. 4 omeđuje na isti način rep i viši rog istočnog Bika;
- *vršiste* simetrale primordijalne kružnice Plejada nalazi se na paraleli koja pravilno presijeca „glavu“ stabla-života u razini izdanka najvišeg, srednjeg lista te prati gornju granicu istočnog lista i donju zapadnog lista; to je ujedno i paralela Trsata;
- povežemo li dva unutarnja ugla, i to vrhova br. 3 i 5, pravac u nastavku na kružnici prolazi pozicijom Taygete;
- ako sada iz pozicije Taygete povučemo paralelu u smjeru zapada, ona će sjeverni *paspartu* presjeći na mjestu prolaska okomice središta kružnice (*vulva*);

- završit ćemo s pravcem kojeg iz središta rupe *paspartua* na sjeveru, spram polukose stranice, povlačimo pod kutom od 90° - pravac vodi ponovno u točku *zlatnog reza* na razini linije života ili zvijezda Alcyone i Elektra.

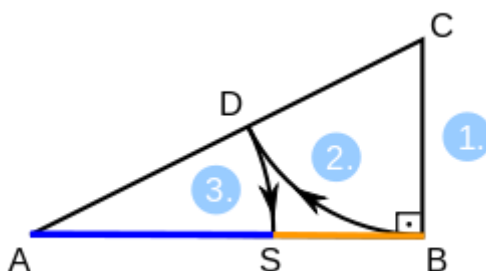
To su ekstraordinarni primjeri ponašanja sustava što je i bilo za očekivati od jednog ovakvog artefakta (Slika br. 1). Preostaje još vidjeti što se događa spram pozicije najsjevernije zvijezde Sterope. Odmah uočavamo fenomen: produžimo li pravac (tetiva i zapadna stranica trokuta kroz koju prolazi *visočka* simetrala) što povezuje poziciju Alcyone sa unutarnjim uglom *paspartua* na poziciji vrha br. 4, on će na kružnici proći kroz poziciju Sterope (kut iz središta kružnice 11.3°). Ali sad zapažamo i nešto drugo što bi moglo pojasniti ulogu konveksnog ulegnuća između vrhova br. 4 i 5: ukoliko iz unutarnjeg ugla koji pripada zvijezdi Alcyone povučemo pravac do pozicije Sterope, on će nepravilno konveksno ulegnuće između točaka br. 4 i 5 pratiti u funkciji tangente. Ako to isto učinimo iz unutarnjeg ugla koji pripada Elektri, dakle, povežemo ga sa zvijezdom Sterope, pravac će proći kroz sami igličasti vrh br. 3 mjerača. Takvo autonomno rješenje teško je očekivati bez svjesnog nauma autora, njegova znanja i vješte ruke. Stoga je zanimljivo da u varijanti modela primordijalne kružnice u realnom prostoru nepravilni oblik *paspartua* prolazi upravo u zoni visočkog multisjecišta. *Visočka* simetrala jedan je od najelementarnijih pravaca čitave projekcije. Stoga ne čudi da gornji rub *paspartua* linije života presjeca na mjestu prolaska okomice vrha br. 3. Usto, kao što netom spomenuta paralela unutarnjeg ugla *paspartua* vrha br. 2 prolazi očima i ostrim „V“ spojem roga i njuške istočnog Bika, *visočka* simetrala prolazi tim istim „V“ spojem na glavi zapadnog Bika.

Za kraj smo ostavili nešto doista fascinantno, ekstremno bitno za Šopron i Sinj. Geometrija i likovni sadržaj razvijenog crteža, u varijanti primordijalne kružnice sa središtem u *Bolbeu* a *linijom života* u rasponu od najistočnije točke Sredozemnog mora do tuniskog rta Bon, pokazuju: dva Bika, istočni i zapadni, stoje jedan prema drugom okrenuti glavama tako da su pravilno limitirani meridijanima na spoju tijela i repa. Dakle, izrađeni alat pokazuje, čitavi prikaz Plejada u Biku u realnom prostoru događa se između ta dva meridijana, „od repa do repa“. Na zapadu to je meridijan Šoprona i Sirte ($16^\circ 35'$ E), pa, spram vrste artefakta, slobodno možemo kazati i Sinja i Sopronkohide, gdje je artefakt nađen, a svega su $3'$ istočnije. Istočni meridijan, pak, je geografska dužina vrha delte Nila, kao multisjecišta mnogih pravaca projekta i jugoistočnog ugla trapeza Trabzon – Obuda). Na sjevernoj obali Crnog mora to je meridijan, po mnogim arheolozima, lokacije grčke kolonije Boristhenes ($31^\circ 5'$ E). Raspon između dvaju bikova iznosi, dakle, $14^\circ 30'$ istočne geografske dužine. Tek sada vidimo pravu vrijednost točke zlatnog reza na razini *linije života* odnosno zvijezda Alcyone i Elektra. Baš ona definira na kružnici mjesto odakle se okomica reflektira kao meridijan istočnog Bika (vidi alat primordijalne kružnice).

Sad se javlja još jedna rijetko viđena pravilnost: povežemo li na istoj *liniji života* točku na polovici njene dužine, odnosno mjesto gdje njime prolazi okomica središta kružnice, te točku na kružnici iz koje polazi u smjeru zapada paralela i istu okomicu sada sječe na sjevernoj stranici *paspartua* (ti je mjesto gdje prolazi i tetiva Alcyone – Sterope), taj pravac je paralelan s pravcem netom opisanim u funkciji zlatnog reza i okomice-meridijana istočnog Bika. Sasvim blizu je to poziciji Taygete. Međutim, kuriozitet je nakon toga aplikacija alata u realnom prostoru koja jasno pokazuje: pravac iz središnje točke linije života u točku na kružnici vodi u samo središte Troje čiji je meridijan tada okomica koja istočnim Bikom

prolazi samim vršcima njuške i lijevog roga. A, u stvari, to je meridijan zvijezde Sterope¹² primordijalne kružnice, gotovo nevjerojatno! Pa, tek sad vidimo da dvije okomice, držeći tijelo Bika, zapravo ga postavljaju u realni prostor između Troje i vrha delte Nila. Je li to također i funkcija svakog od alata, preostaje vidjeti u nastavku. U svakom slučaju, to su primjeri koji eklatantno, bespogovorno kvalificiraju artefakt i razvijeni crtež kao potpuno neovisan od svih utjecaja nep(ro)ovjerljive znanosti. Oba meridijana u drugim varijantama *linija života* i njihovih kružnica u prostoru determiniraju po dvije izrazito kardinalne pozicije i geografske dužine. Služeći se alatima imamo jasnu sliku njihovih učinaka.

U svemu, crtež uistinu sustavno izveden te počiva na geometrijskim rješenjima *zlatnog reza* kao njegove temeljne potke: manji dio prema većem odnosi se kao veći dio prema ukupnom 1,618033989. Dokaz je klasičan način njegova izračuna:

1. Na dužini AB napravi okomicu dužine polovine udaljenosti od A do B s krajnjom točkom C.
2. Krug oko C s polumjerom CB siječe stranicu AC u točki D
3. Krug oko A s polumjerom AD dijeli dužinu AB u omjeru "zlatnog reza" u točki S.

U toj formi naš trokut tvore u bazi (*linija života*) pozicije zvijezda Alcyone (A), Elektra (B), dok je točka C uvjetovana paralelom najvišeg vrha mjerača, br. 4. *Zlatni pravokutnik* u toj formi zatvaraju dvije usuprotne dijagonale (hipotenuze) koje se sijeku filigranski precizno na razini koju smo označili kao *pupak stabla-života*. Dvije funkcije pak izveli smo prethodno, dobivši na baznoj kateti (*linija života*) točke S i (iz smjera usuprotnog trokuta) točku S' koje po okomici označavaju poziciju nižeg oka zapadnog Bika. S druge strane to je spoj roga i glave istočnog Bika te uzdignuto njegovo koljeno prednje noge. Nismo pak ubicirali *zlatni rez* na hipotenuzama obaju trokuta, ali smo gotovo zgranuti kad vidimo kako sada iz točke C i njoj usuprotne t. C' tu konstantu mjerimo i nalazimo, ne bilo gdje i kako, nego kao širinu od lijevog do desnog boka slova M tj. u humanom smislu „utrobe“. Događa se to upravo u gornjim uglovima gdje unutarnje „V“ ili „U“ prelazi u raskriljeno M. Fantastična zamisao!

Ukoliko visinu trokuta podignemo do razine sjeverne tangente kružnice onda je dijagonala SW-NE smjera proširenog pravokutnika zapravo pravac kojeg smo već registrirali, a povezuje zvijezdu Alcyone (A) i vrh br. 3 mjerača te se nastavlja u točku C. Dijagonala suprotnog smjera, iz pozicije Elektra (B), uvjetuje da se sjecište događa ovaj puta u visini *Tetide*, tj. geografske širine Sinja. Pritom obje dijagonale prolaze kroz jedno od para očiju Bikova. Podražujuće je zanimljivo, da dijagonala Alcyone – t. C prethodnog, *zlatnog pravokutnika*

¹² Sad je izglednija mogućnost da ime Amsterdama uistinu ima svoj korijen u ovoj zvijezdi. Am-ster-dam, kao „sam-zvijezda-brana“, podsjeća nas, kako sam već pisao u studiji *Peti element*, na činjenicu da njegov položaj uvjetovan upravo pozicijom zvijezde Sterope na kružnici sa središtem u Ljubi i polumjeru u Troji i Troyesu.

gotovo puteno dodiruje vršak repa zapadnog Bika, dok dijagonala proširenog pravokutnika, povučena iz pozicije Elektre, to isto radi na repu istočnog Bika.

Razvijeni crtež držača soli prepoznat je kao alat odnosno mjerac, mjerila ovisnog o kružnici primijenjenoj u realnom geografskom prostoru. U potpunosti odgovara geometrijskoj matrici Plejada. U njemu je ugrađen mehanizam automatizma zlatnog reza primijenjen na realni geografski prostor. Izvodimo eklatantan primjer iz temeljnog pravokutnika čitave projekcije s donjom, dužom katetom trokuta od pozicije Mut do Toleda (postavljena na prvoj karti K01E, prva knjiga, *Ahilej u virovima Vrtoloma*, Zadar, 2012.). Polovica ove dužine je udaljenost do Sabrathe pa tu veličinu imamo kao kraću katetu trokuta. Računski to izgleda ovako:

- Toledo (A) – Mut (B) = 38,8 cm
- Mut (B) – t. C = 19,4 cm
- $38,8 \times 0,618 = 23,9784$ (razlika 14,8216 cm)
- na južnoj većoj kateti, od Toleda u SE smjeru, 14,8216 cm mjerimo na okomici Utica – Ljuba; iz obrnutog smjera na okomici Surta, što je pravac identičan onom sa crteža koji iz točke zlatnog reza vodi u sami vrh br. 3 mjeraca, a na libijskoj obali završava baš u Surtu. Također, na okomici Surta, u razini Ljube, dakle, u sjecištu s *Kadmovom osi*, locirali smo precizno kod grčkog Dojrana toponim Pyramida (41°18' N 22°56' E).
- na hipotenuzi *zlatni rez* se tada mjeri na meridijanu *Bolbea*, središta astrognoksijske primordijalne kružnice Plejada
- fascinantno je vidjeti da se točka C trokuta nalazi točno na sjecištu paralele velike arapske kružnice i pravca koji u trapezu Trabzon – Obuda povezuje ponovno poziciju vrha delte Nila i sam Trabzon.

Poslije toga teško je nešto više kazati. Poglavitito što se zna da je svaki dosadašnji projekt (trojanska eponimija, Karta Leopardi, Geometrija Plejada) bio potpuno neovisan jedan o drugomu, a sad su svi zajedno povezani upravo artefaktom iz 9. stoljeća. I drugi primjeri pokazuju istu prirodu primijenjene znanosti. Evo primjera za udžbenike; uzimamo dužinu koju smo na karti K01E (2012.) objavili kao *zlatni rez* između meridijana Troje i atlantske obale u Agadiru, a na paraleli ove značajne marokanske, nekoć zacijelo feničke luke. Zlatni rez je tada na meridijanu francuskog Troyesa.

- mer. Troje – Agadir = 36,8 cm
- $36,8 : 2 = 18,4$ cm
- 18,4 cm mjerimo kod dva ključna raspona: prvi, od mer. Troyesa u smjeru istoka precizno do meridijana zvijezde Merope na samom jugu kružnice, realno na poluotoku Cirenaika; drugi, između paralela zvijezde Merope i zvijezde Maje, zanimljivo, obiju unutarnjih zvijezda od njih sedam, dakle, izvan kružnice.
- Na hipotenuzi trokuta pak 18,4 cm mjerimo iz vrha C u SW smjeru točno na kružnici Plejada u primordijalnoj izvedbi; i sad događa nešto uistinu „sveto“: kad krz tu točku na kružnici Plejada povučemo pravac paralelan s pravcem Ljuba – fenička *Utica*, on će proći na sjeveru kroz poziciju Šoprona (Sopronkohida). Nepobitno je to kapitalan dokaz tezi o implementaciji geometrije Plejada u kartografsku matricu ukupnosti povijesnog prostora kojeg smo obuhvatili u istraživanju, te predantičkom sloju kojeg sigurno nalazimo u pozicioniranju unajmanje feničkih gradova.
- Iz smjera Agadira preostalih 22,8 cm dužine hipotenuze, tj. zlatni rez na njegovoj paraleli, mjerimo na meridijanu feničke Sabrathe, o kojoj sam izrekao sve u studiji Sabratha – kronometar.

- Dakle, zlatni rez iz smjera mer. Troje mjerimo na meridijanu Troyesa, a iz smjera Agadira na meridijanu Sabrathe. A Sabratha je udaljena od mer. Troje 14,1 cm, točno koliko iznosi i polumjer primordijalne kružnice Plejada. Doista za udžbenike!

I drugi primjer na dužini *Kadmove osi* 38,85 cm od Al Mine (bliskoistočna obala) do Parisa pokazuje istovrsnost rezultata. Polovica je 19,425 cm, što je točka P čiji meridijan prolazi kroz najjužniju točku Sredozemnog mora kod El Agheile. Na hipotenuzi trokuta pak taj se vrijednost bilježi na paraleli Atlasa, „Oca“ Plejada. *Zlatni rez* nalazi se na 24 cm, uz preostatak od 14,85 cm. Konačno, što je iz smjera Al Mine, *zlatni rez* u poziciji Ljube.

I mnoge korelacije u odnosima kardinalnih geografskih pozicija iskazuju komplementarnost bez premca u geografsko-kartografskoj povijesnoj praksi. Tako dužina od ugla Kharga oaze do Kobuletija, najistočnije točke Crnog mora, odgovara udaljenosti na dužoj kateti od Kharga oaze do najzapadnije točke Zaljeva Gabes. A dužina od 14,826 cm je zapravo dužina kraće stranice pravokutnika Al Mina – Mut – Toledo – Paris, temelja čitave projekcije. Njezina dužina od Muta do Al Mine odgovara dužini od Muta do Sirte. Duljina pak od točke na kateti zapadno od Muta (uvjetuje ju dijagonala iz t. M) do najsjevernije točke Iskenderunskog zaljeva (spram *Kadmove osi* praparelnu odgovara Monfalconeu, najsjevernijoj točki Sredozemnog mora), odgovara dužini od iste točke do mjesta gdje veću donju katetu presijeca meridijan Ljube.

To navodi na **zaključak**: *držač soli* istodobno je mjerač i zemljovid. Tada bi razvijeni crtež morao prethoditi njegovu osliku na rogu jelena. Geometrijski, on ima sve atribute u to vrijeme sveprisutnih T-karata koje nastaju u razdoblju samostanske kartografije. Oslikan je u „O“ kružnici, a dvije temeljne linije, *stablo-života* (okomica) i *linija-života* (ravan) nose prva naslućivanja križa, tj. slova T-au, križa sv. Antuna Pustinjaka i kasnije sv. Franje Asiškog, u značenju „znaka“, „biljega“ u starosinajskom pismu. Posebno je zanimljivo da se na mnogim T-kartama geografski istok (Oriens) nalazi na sjeveru, što ukazuje na solarnu predestiniranost životu – „sjever je tamo gdje izlazi sunce“. Premda Ivan Krizostom već 382. u propovijedima Mariju naziva Djevicom,¹³ možda su ovo već ozbiljne naznake kršćanstva na panonskim prostorima. Premda je problem geometrijski, simbolički, upravo u točki križanja dviju dijagonala *zlatnog* pravokutnika, što je pozicija *pupka*, *stablo-života* počinje rasti sa otklonom udesno ili k istoku, pa može biti naznaka skretanja prema dogmi „istočnog grijeha“. Prejasno je kako početna uspostava *trojanske eponimije* svoj korijen nalazi u svakom od vidova sintetičke projektivne geometrije. Tako sam saznao da će moja teza jednom zauvijek nestati.

¹³ Iste godine sinod u Rimu utvrđuje biblijski kanon katoličke crkve kojim je određeno da se revidira „Vetus Latina“, što će dovesti do Jeronimove Vulgate. Prijestolnica Zapadnog carstva tada i formalno seli iz Rima u Milano.

Iz *Etymologiae* sv. Izidora Seviljskog (c. 560.-630.)

c) *Trinacria – temelj deskriptivne geometrije u šopronskom crtežu (Sl. br.2)*

Vilko Niče, hrvatski znanstvenik (1902.-1987.), jedno od velikih imena sintetičke projektivne geometrije, educirao je naraštaje studenata u ovoj definiciji: sposobnost prostornog gledanja prva je temeljna osobina onoga koji želi postati i biti dobar geometričar. To je osjećaj kao da ste u jednoj višoj dimenziji. Pomoću realnih i imaginarnih, beskonačno dalekih točaka i pravaca uspio je doći do nevjerojatnih zaključaka te učiniti vidljivim i ono što inače nije moguće vidjeti. O njemu čitamo danas – „znao je tako dobro zamišljati u prostoru, a zatim o tome što je zamislio, tako dobro glasno razmišljati i raspravljati, da je pažljivom slušatelju uspijevalo stvoriti realnu predodžbu onoga što je bilo predmetom razgovora“ (Ana Stipčević). Povodom 100-godišnjice njegova rođenja Sonja Gorjanc je zapisala: „Njegov nevjerojatno razvijen zor proniknuo je u mnoge zanimljive odnose prostornih figura i tvorevina, i tako otkrivao neke vrlo lijepe zakonitosti i teorije. Njegovi radovi čine izvanrednu cjelinu, koja se odlikuje jedinstvenošću metode što je dosljedno primjenjuje uz vrlo lijepe i neslućene rezultate. Pomoću svog znanja, svoje upravo zapanjujuće moći prostornog predočivanja i savršeno izgrađene matematičke logike, postavio je on običnom ljudskom umu na dohvat cio niz apstraktnih, ali prirodnih matematičkih istina – ogromno carstvo apstraktnih geometrijskih istina.... Cio jedan svijet, svijet za njih (Majcen, Niče, op.a.) novih geometrijskih tvorevina i njihovih međusobnih odnosa, koje su oni prihvaćali i razumijevali u prvom redu pomoću psihološke sposobnosti prostornog predočivanja.“

Dakako, najteže je čovjeku priznati, što, na sreću, ovdje nije slučaj. Vrijednost originalnih rezultata, kako kaže autorica, dobivenih na ovom području, ne može se i ne treba uvijek mjeriti samo nekim matematičkim mjerilom. Vrijednost tim rezultatima daje osobit čar i užitek kod uspješnog njihova postizavanja kad se prodire pomoću precizne matematičke logike i prirodene moći prostornog gledanja u divan sklad začaranog geometrijskog svijeta. Matematička logika i moć prostornog gledanja omogućuju ljudskom umu da se nekim gotovo psihološko-kinematičkim putem kreće u ogromnom bogatstvu geometrijskog svijeta i njegovih tvorevina i da na tom putu otkriva sve novije i sve ljepše takve tvorevine i sve dalji i dublji sklad u njihovoj međusobnoj povezanosti. Govorio je tako Niče o Majcenu. U svakom, nazovimo to, prozoru u neki novi dio geometrijskog svijeta pojavljuje se cio niz novih širokih vidika, na kojih tajanstvene putove ljudski um vodi katkad upravo nerazumljiva težnja, znao je kazati.

Zašto ovakav ulazak u novo poglavlje? Niče je dokazao da se tom matematičkom disciplinom mogu još uvijek elegantno i relativno jednostavno istražiti mnogi, drugim metodama jedva rješivi geometrijski odnosi. Uspio je razviti moć prostornog predočivanja! Kao autor, na različit način nalazim se u istom svijetu, istih osjećaja, istih ideja, poticaja, istih konotacija, predočivanja i jedinstvenosti, metode i rezultata, tvorevina i užitaka, apstrakcije i logike, dalekih točaka i pravaca. Osjećaj više dimenzije osobno uistinu proživljavam veće duže od desetljeća. To me dovelo do serije otkrića koje u aktualnom radu pokušavam sintetizirati u teoriju utemeljenu upravo na postulatima Ničeova učenja.

Moj prvi ozbiljniji susret s „trinakrijom“ (*trinacria*, *trinacrium*), što znači „zvijezda s tri boda“ (roga, točke), dogodio se u vrijeme rada na disertaciji, kad sam, izučavajući Kartu Leopardi, vrlo rano uočio da pozicija Marijina srca u mandorli na karti odgovara u realnom prostoru središnjoj točki Sicilije, koju sam ubicirao u blizini grada Enna, 37°34' N 14°16' E (vidi: Karta Leopardi, vrhunac loretske historiografije, str. 184-185; Prilozi: k1 i K02). Artefakte koji potvrđuju prvu naseljenost arheolozi datiraju u 14. st. pr. Kr. a tragovi idu i u neolit. Enna je situirana, dakle, blizu geografskog i geometrijskog centra otoka kojeg je Ciceron nazvao *Mediterranea Maxime*, navodeći kako je to mjesto udaljeno na dan hoda od najbliže točke svih triju obala. Stoga i danas službeni grb i zastavu Sicilije predstavlja ***trinacria***.

Kao *triskelion* znak se proširio Mediteranom, Francuskom, Sicilijom, Kretom, Grčkom, sjevernom afričkom obalom, sve do otoka Man u Irskom moru, nakon 8. st. pr. Kr. Zastava i grb Mana također danas nosi taj povijesni trokraki znak, simbol triju nogu savijenih upravo u „koljenu“, a spojenih u kuku. Ponovno imamo istu anatomska situaciju prethodno opisanu. Kao najčešći simbol koriste ga i Kelti. Kao nadgrobni spomenik romaniziranih Delmata jedna *stela* s prikazom *trinacrie* pronađena je na nekropoli *Osiniuma*, i danas se nalazi u Muzeju Cetinske krajine u Sinju.

Zastava Sicilije

Naravno, sve to ne iznenađuje kad znademo da simboličkim rječnikom, numerološki, broj 3 predstavlja plodnost, širenje i ekspanziju, te se astrološki vezuje za Jupiter, koji simbolizira rast na svim poljima. Iz ovog znaka proizlazi i Sveto Trojstvo. To je nebeski broj koji u sebi objedinjuje principe duhovnog razvoja, pa možemo zaključiti kako simbolika ove „Spirale života“: tri spirale, tri puta, tri slobodna kraja koja se vraćaju u svoje središte, su jasna veza sa težnjom da se postigne savršena harmonija i ravnoteža, i tako oda priznanje nevjerojatnom kretanju tijeka života. Usto mu se pripisuje i solarno i lunarno značenje, pa se u njemu isprepliću i muški i ženski princip: kreacija iza koje se kriju plodnost, akcija koju podstiče intuicija, obnova kojom gospodari skrivena želja. Tako piše Wikipedija. A mi se vraćamo geometriji razvijenog crteža.

Njegova forma donesena je tek naizgled u nepravilnom, jer njegovu osnovicu i ugrađeni ekološki supstrat, podloga na kojoj u crtežu živi *stablo-života* i nepokretni Bikovi tvori upravo trinakrija, trodjelna podjela 360° na 3 x 120°. Pritom je ključna spoznaja da prvu trećinu kruga zatvaraju vrhovi mjerača br. 1 i br. 4. Raspon je to luka od zvijezde Elektre (1) do mjesta gdje će kružnicu presjeći pravac povučen kroz najviši vrh (4) iz njezina središta (*vulva*). Spram

čistog sjevera i središnje okomice crteža, odnosno stabla-života, to je odklon u smjeru zapada od 7.5° (Elektra $22.5^\circ + 90^\circ + 7.5^\circ = 120^\circ$),¹⁴ što mjerimo i kod astrognostijske slike Oriona. Od tri zvijezde, treća stoji smaknuta za vrijednost kuta 7.5° . To može i ne mora imati vezu sa matricom geometrije Plejada, međutim, dužni smo zabilježiti. U studiji „Vlašići i mali narodi“ to nas je dovelo do otkrića *Tetide2* primordijalne kružnice na paraleli *Tetide* i Sinja. Sad će, međutim, odrediti i još nešto vitalnije – otkrit će izravnu vezu mjerača i planske građnje građevina platoa Gize, a poslije i unutarnje strukture Velike piramide.

Treća razdjelnica posljednje trećine kruga nalazi se u III. kvadrantu, a, povučena iz središta, prolazi tako da izgleda kako lijeva noga zapadnog Bika, pregibljena u koljenu, upravo staje na nju. A zapravo ta čitava noga ostaje između razdjelnice i pravca što iz središta vodi u poziciju Alcyone, tj. vrh br. 6. Da je riječ o primijenjenoj likovnosti potvrđuje položaj nogu istočnog Bika: na istom mjestu obje su presječene pravcem što iz središta kružnice vodi u suprotnu Elektru. To je izričita sugestija na utjecaj koljena u formiranju *linije-života* Elektra-Alcyone.

Prva je to zakonitost razvijenog crteža Plejade u Biku!

I sad dolazimo do nečega što bi doskora moralo promijeniti puno toga u zaspalosti *plejadske* kulture. Dolazimo tako do temeljne podjele jedne trećine ili 120° na dva isječka kruga, najuže povezanih s geometrijom Plejada i matematičkom podlogom Karte Leopardi. Upravo potvrda na potonjoj učiniti će ovu teoriju znanstveno dokazivom i stabilnom. Zato je potrebno učiniti kratki podsjetnik.

Tijekom rada na rekonstrukciji karte Leopardi¹⁵ uočio sam temeljni odnos: unutarnji kut od 120° trajektorije *prijenosa sv. Kuće* prelomljen je okomicom u funkciji razdjelnice između zapadnog ikonografskog i istočnog realno geografskog sadržaja. Temeljni odnos razdiobe kreće se od $51/69^\circ$ do $52/68^\circ$ jer je razdjelnica od točke prijeloma izmaknuta zapadno do 2° pa nije naprosto moguće izmjeriti precizno pravu vrijednost kuta (vidi u Prilozi: Karta Leopardi). No, sad je moguće razaznati precizno dvije stvari: prvo, ako istočna trajektorija povezuje Nazaret i Trsat, razdjelnica je u svakom slučaju pravac koji u modelu alata primordijalne kružnice Plejada povezuje zvijezdu Alcyone, Loreto i Trsat, što smo već prethodno naveli; drugo, sad vidimo, upravo toliko, koliko je razdjelnica izmaknuta od vrha prijeloma trajektorije, stablo-života od razine pupka izmaknuto je u istom smjeru od okomice. Je li stvar geometrijska?

Vraćamo se na tzv. *zlatni kut* koji je $\cos = 0.618034$ a vrijednost mu je $51^\circ 49' 43''$. Istodobno, kazali smo, kut nagiba stranica Velike piramide spram ravni iznosi precizno $51^\circ 51' 40''$. Jesu li te $2'$ svjesna ili nenamjerna grješka, ili možda plod erozijske i abrazijske čudi klimatoloških i tektonskih uvjeta i promjena? Ne znamo pouzdano, niti ćemo ikada doznati, ali sada s dozom velike odgovornosti uzimamo to za zakonitost. Naprosto je ta razlika bez utjecaja na rezultate onoga što istražujemo. Stoga kao temeljnu razdiobu u sustav ugrađujemo prosječan odnos kutova od $51^\circ 51'$ (51.85°) i $68^\circ 9'$ (68.15°). Baš pod tim kutom, sada filigranski mjerimo u Trsatu, spram pravca Nazaret – Trsat, stoji pravac Alcyone – Loreto – Trsat, koji prati nagib zapadne stranice mjerača od Alcyone do njegova vrha br. 5. Što to znači? Na Karti Leopardi moraju se vidjeti i svi drugi elementi *plejadske* strukture koju nalazimo u geometriji i likovno-simboličkom sadržaju mjerača, i obrnuto. Idemo provjeriti!

¹⁴ Kod kompjuterskog mjerenja pojavila se neznatna razlika kuta od oko 0.5° ili $30'$, između pozicije Elektre i Alcyone (Elektra 22.5° , Alcyone 23°), po riječima grafičara, moguće zbog razlike između vodoravni kartografske podloge i same projekcije. No moguće su i neznatne pogreške uzrokovane skidanjem crteža sa „držača soli“.

¹⁵ Po prvi puta nakon 400 i desetke godina, obranom disertacije, iz ikonografskog kataloga prešla je u geografski te stekla reputaciju geografske karte neobično bitne za mediteransku, zacijelo i europsku kulturnu matricu.

Na kružnici mjerača najprije iz središta kružnice vučemo pravac u poziciju Taygete čiji kut je 46.3° spram 0° na ekvatoru. Mjerimo zatim kut između pravca Taygete i pravca vrha br. 4 tj. razdjelnice prve trećine kruga na 120° od Elektre. Gotovo zgranuto opažamo: naravno, nije to geodetski instrument, ali navigacijski trokut pokazuje kut od oko $51^\circ 51'$ što znači da je do Elektre $68^\circ 9'$. Točno to i nalazimo.

Izvodimo drugu zvijezdu, Caleano, na 9.8° od ekvatora, što znači da je razlika do sjevernog geografskog pola 80.2° . Rezulta: Pravac koji iz središta kružnice ide u poziciju Caleano prolazi unutarnjim uglom *paspartua* vrha mjerača br. 2. Znamo koliko je od njega do pola, ali sad mjerimo ponovno od Elektre: 80.2° nalazimo na pravcu koji iz središta kružnice prolazi vrhom mjerača br. 3. **Zaključak:** svi vrhovi mjerača postavljeni su spram temeljnog rastera kutnih vrijednosti matrice Plejada.

Prelazimo na trećinu kruga južno od linije-života. Računajući od Elektre sada $68^\circ 9'$ mjerimo do okomice mjerača ili glavne osi. $51^\circ 51'$ razlika je do razdjelnice 120° . Fenomenalno! Uspoređujemo to s geometrijom trinakrije – frapantno izgleda, potpuno ista slika!

Ono što nikako nisam mogao predvidjeti pred oko desetak godina, radeći na disertaciji, je činjenica da ću sad konačno razumjeti i sliku „Marijina srca“ u mandorli Karte Leopardi. Taj fenomen povezanosti plejadske primordijalne matrice i geometrije mjerača ovdje se najljepše iskazuje u toj vezi; dosad još netaknute roditeljske zvijezde Atlas (Otac) i Pleione (Majka) sad su u izravnoj korelaciji. Model alata pokazuje frapantan rezultat na primordijalnoj kružnici:

- *vršiste* primordijalne simetrale povezano je pravcem sa pozicijom Majke (Pleione) tako ¹⁶da on prolazi kroz centar *srca stabla-života* i unutarnji ugao vrha mjerača br. 5, prateći pravilno spoj glave i rogova Bika.
- istočna točka ekvatora (0°) na istoj kružnici povezana je pravcem sa pozicijom Oca (Atlas) tako da pravac prođe kroz „koljeno“ ili korijen stabla-života, potom, unutarnji ugao koji pripada zvijezdi Alcyone (vrh br. 6), te, konačno, kroz točku ekvatora W ili 270° ; također prolazi i kroz feničku Uticu koja od prvog dana stoji kao suplement Ljube
- spram ekvatora, iz središta kružnice pravac vodi u vrh br. 5 pod kutom od 11.2° , što je kut zvijezde Sterope računajući istočno od sjevernog geografskog pola (od ekvatora razlika 78.2° što je svega $0,6^\circ$ udaljeno od magnetskog sjevernog pola); no, spram pravca koji vodi u poziciju Taygeta, isti taj kut mjerimo sada u vrhu br. 3
- tako imamo tri kardinalne pozicije mjerača spram kojih na ključnim razdjelnicama mjerimo istu vrijednost kuta od 11.2° ; to upućuje na njegovu rotaciju odnosno izmjenu pozicija (90° u smjeru kazaljke na satu te, obrnuto, 32.5°) što figure obaju Bikova pomiče u neviđenom skladu, vjerojatno da bi se mogla odrediti pozicija motritelja (vidi alat *rotator*); pritom su kardinalne upravo oči zapadnog Bika, koje u rotaciji za 32.5° W padaju precizno u razdjelnicu $51^\circ 51' / 68^\circ 9'$ južne trećine trinakrije, tj. kruga, a što je ujedno i osovina kružnice.

Držim to kapitalnim sintetičkim dokazom međusobne veze u cjelini i ponaosob obrađenog materijala, od Karte Leopardi, preko *trojanske eponimske* matrice, do matrice Plejada i sad mjerača Šopronkohide. Nezamislive su slučajnosti na ovoj razini metode i istraživačkog postupka. Ključ svega, dakle, drži *linija-života*, tj. Elektra i, usuprot, Alcyone. Stoga ne čudi

¹⁶ Zanimljivo, ali točno $32,5^\circ$ uzmjerali smo kompasno na Gori kod Koljnofa (Šopron) između ljetnog solsticija i jesenskog ekvinocija!?

da je Elektrin kut 22.5° zapravo $1/16$ punog kruga. Ali sad naziremo i druge prilično suplementne odnose pozicija zvijezda i standarda razdiobe kruga:

- $360 : 8 = 45$ (Taygeta, 46.3°)
- $360 : 16 = 22.5$ (Elektra, 22.5°)
- $360 : 32 = 11.25$ (Sterope, 11.2°)
- $360 : 36 = 10$ (Caleano, 9.8°)

Zapanjujuće je uistinu sad vidjeti da pravac od nulte točke na ekvatoru, do Atlasa, prolazi ne samo kroz „koljeno“ stabla, koje je u tom modelu pozicionirano na sjevernim rtovima Eubeje, tj. na izlazu iz najužeg na svijetu, Euriposovog kanala, već i kroz provinciju Enna, središte Mediterana, Marijina srca, *Mediterranea Maxime*. Sasvim precizno, Enna se nalazi praktično na paraleli Mileta ($2'$ sjevernije) što je točno polovica između paralela „Aretuze i Alfeja“. Time se i teza koju sam iznio u studiji „Zadarske astromomske tablice“ (vidi: Blog Igor Šipić) približila svojoj izvornoj ideji, kako sva povijesna geografska građa svoj korijen nalazi u temeljnoj matrici Plejada. Po geografskoj dužini to je pozicija na meridijanu drevne feničke, pa antičke, *Leptis Magne*. Na ikonografskoj, zapadnoj strani Karte Leopardi (vidi: *k1*) pravac, pak, vodi u sami križ vrha kupole oslikane loretske bazilike Svete Kuće, što je vjerojatno simbolička nadoknada Atlasovu utjecaju. Aktualni grb Loreta iznad Svete Kuće s Marijinom likom i Djetetom nosi i krunu kule ili bedema sa 9 zublji. Priča kao da iz znanstvene sfere prelazi u fikciju ili kakvu fantastiku.

Istodobno, u Italiji imamo gradić Sante Marie (prov. L'Aquila), smješten je na $42^\circ 6' N$ i $13^\circ 12' E$. Iz toponimije grada doznajemo da je to antički *Altum Sanctae Mariae*, čiji etimo dolazi iz identifikacije hrama posvećenog „djevici na visokom mjestu“. Pridjev *altum* implicira i riječ *castrum*, a potvrda dolazi iz stare „bolle“ s heraldike komunalnog zakona *Alto castro S. Marie*. I sad je zanimljivo kako upravo taj grad danas ima Muzej multimedijalne astrofizike, modernu izložbu okrenutu prema zvijezdama, planetima i galaksijama. Istodobno, grb grada, s Marijinim likom i Djetetom, potpuno odgovara grbu Loreta, poglavito kruna sa 9 zublji je identična loretskoj. No najvrjedniji je podatak da geografska širina mjesta odgovara približno paraleli druge, *epirske* i druge, *iberijske postaje prijenosa sv. Kuća* sa karte Leiopardi. Pravac, od pozicije Alcyone primordijalne kružnice, povučen kroz poziciju Sante Marie vodi u samu oronimsku oznaku najvišeg vrha Apenina i Italije, Gran Sasso d'Italia. Očito, kako ništa nije prepušteno slučaju. Vjerojatno se zbog toga dijelom i austrijski Loretto nalazi na geografskoj širini povijesnog ukrajinskog Krivoj Roga (Krivij Rih), $47^\circ 55' N$, koji je opet na geografskoj dužini Kaira ili mjesta gdje završava tok Nila i započinje lepeza rukavaca u deltu. Njegov grb obilježava žir hrast i rog bika ili vola. Prema živoj legendi, grad je utemeljio Rih, „jednooki“ Kozak. Kako bilo, grad i njegova geografska pozicija ukazuju na monumentalnost predodžbe Plejada u Biku i u geografskom i u simboličkom smislu. Jedno oko Bika sigurno je zaslužno za tu impostaciju.

Čitavi kompleks tih pitanja tumači nam komparacija alata načinjenog u mjerilu dužine *linije-života* $17,6$ cm, primijenjenog na kružnici Gize, i listka „Vlašići (Plejade) matrix i masterkey“ iz mape „Iz ravni ponovno u kuglu“. Uočavamo izvršnost utjecaja presjeka matrice Plejada na originalnu dužinu *nosača soli* i iz njega razvijenog mjerača kao instrumenta i alata. Unutarnji ugao vrha mjerača br. 2 uvjetovan je pozicijom zvijezde Caleano; vanjski pak pozicijom zvijezde Taygeta. Vrh br. 3 uvjetovan je pozicijom zvijezde Maja te zlatnim rezom na liniji-života. Vrh br. 4 uvjetovan je pozicijom zvijezde Merope, a njegov unutarnji ugao pozicijom zvijezde Sterope. Unutarnji ugao i sam vrh br. 6, pa time i pozicija Alcyone, uvjetovani su pozicijom Taygeta i Maja. Iz Elektre pak sve polazi pa ju i ne treba razmatrati. Sad je potpuno

jasno da model alata funkcionira isključivo u ovisnosti od dužine *linije-života*. Preklapanjem jednake dužine na podlozi i na alatu uvijek dobivamo isti vizualni i matematički rezultat, što je mogao biti uput na praktičnu primjenu u realnom prostoru odnosno kartografskoj podlozi.

Na kraju pojasnit ćemo još dva raritetna odnosa kutova mjerača: u studiji „Peti element“, prigodom analize matrične mreže na kružnici Plejada, upozorio sam na vrijednost kuta 135° . Sad vidimo da tu vrijednost u središtu kružnice mjerača imamo, strašno interesantno, između najvišeg vrha br. 4 i projicirane *visočke* simetrale koja prolazi *visočkim* multisjecištem i Vlašićem, jugoistočno od pozicije Elektre (Sl. br. 3). Drugih 135° nalazimo precizno na dužini *linije-života* od Elektre do Alcyone. Uistinu fenomenalno izvedena geometrija artefakta!

Drugi kutni odnos vezan je za vrijednost kuta 122.5° , što je spram trinakrije 2.5° „viška“, upravo koliko iznosi i odstupanje *stabla-života* od središnje osi, a što je na Karti Leopardi razlika između okomite razdjelnice na crti obale i vrha prijeloma trajektorije (crkvice udaljena od obale). Kako je ukošeno *stablo-života* na isti način na karti stoji i mandorla Marije. Opet ponovimo – razliku uvjetuje kompilatorni odnos dviju trajektorija, zbog čega Zadar i jest nominiran kao „ilirička točka prijenosa“. Sada taj kut mjerimo u središtu kružnice mjerača između nulte točke ekvatora W i vrha br. 3 kojim prolazi pravac *zlatnog reza linije-života*. Drugih 122.5° nalazimo precizno od sjevernog geografskog pola do Elektre. Znači da je čitava struktura mjerača podređena tim temeljnim plejadskim vrijednostima koje nalazimo, eto, i na karti iz 16. stoljeća. Držim da je time moja disertacija po ne znam koji put opravdala svoju temeljnu ideju od koje nikad nisam odustao, čak ni pod snažnim pritiscima kolega mentora. Velika je to istina! Kao što je i činjenica, da ćemo dobiti paralelu, kad povežemo dvije točke na kružnici mjerača: onu gdje ju presijeca pravac što prati unutarnju stranu *paspartua* istočne nakošene stranice, i onu gdje ju siječe pravac što prati vanjsku stranu *paspartua* zapadne nakošene stranice. Takvih primjera mnogo i svaka daljnja analiza u tom smjeru bila bi samo opterećenje mjerača (i čitatelja).

Koliko je doista sve povezano, vidimo iz sljedeće ocjene: prenesemo li alat u realni prostor, na primjer u Gizu, mjereno na paraleli Gize i sa središtem u Gizi, 122.5° , od zapada k istoku, mjerimo u poziciji Elektre primordijalne kružnice, premda se Giza nalazi zapravo izvan nje. Od meridijana Gize, ujedno i od Tetide, istočno, to je kut od ponovno 32.5° , a zapadno 7.5° što je kut pomaka od okomice kružnice do vrha br. 4 mjerača. Potonji pravac izravno povezuje, naprosto nevjerojatno, toliko ubicirani vrh delte Nila i račvište Dunava gdje u delti prelazi u tri rukavca. Čini se da su vode doista potke sustava u živom.

Jugoistočno od paralele Gize, 22.5° (kut Elektre) mjeri se u Elektri *istanbulske* kružnice; na istom je pravcu, međutim, i Elektra *gizine* kružnice (*linija-života* 17,6 cm) i to, briljantno, baš na mjestu prolaska meridijana Meke. Ponovimo stoga da polumjer *gizine* kružnice određuju udaljenosti do Elektre i Maje *primordijalne* kružnice ($19,1 \text{ cm} : 2 = 9,55 \text{ cm}$; *zlatni rez* 17,6/5,9 cm). Još nešto značajno za sustav projekcije – pravac od *istanbulske* kružnice kroz Gizu vodi u samo središte iste na crti obale kod El Alameina. Uz to, u istom kvadrantu kut od oko 15° vodi u središte *arapske* kružnice, što će se uskoro pokazati krucijalnim na analizi platoa Gize (Most-Kefren). Stoga nije ni čudno da južna tangenta *gizine* kružnice prolazi kroz poziciju Alcyone *arapske* kružnice, što znači automatizmom i Elektre. To je suštinski iskaz zakonitosti da kružnice nisu nasumično nastale i odabrane, već su isključivo plod sustavnih rješenja utemeljenih na kardinalnim geografskim objektima. Pitanje je samo: kako je došlo do tako skladnog razdvajanja kontinentalnih cjelina i porasta rasta mora (primjer, Sredozemno more i Arapski poluotok – kružnica *Izida*) da bi se ispunilo „proročanstvo“ matrice? Nešto je moralo biti unutarnje-dopremljeno. Alat modela *gizine* kružnice pokazuje da se najviši vrh, br.

4, nalazi na sjecištu paralele polazišta *Kadmove osi* na bliskoistočnoj obali (Al Mina, Orontes) i pravca Nazaret – Trsat, odnosno Rijeka. Točka *Tetida* pak nalazi se na *visočkoj* simetrali. I sve druge opservacije dramatičnog su tona.

Kako se Orion nalazi jugoistočno od zvijezda Bika, a vidimo da se gotovo sve događa u I. kvadrantu, dakle, sjeveroistočno, gdje se i Plejade nalaze na nebu spram Bika (+24°7'), po svemu sudeći, ovdje govorimo o jednoj velikoj kulturi ljubavi, bezgraničnosti u kulturnom i u fizičkom smislu. U primjeni ovog modela zacijelo nije bilo državnih granica, niti politički motiviranih društava i njihovih uređenja, pa bila to i demokracija. Bio je to svijet povezan svjetlošću, a svjetlost s brojkama. Počevši od ekvatora (0°), *vršiste primoridijalne simetrale* nalazi se u I. kvadrantu na 28.2°, što znači da do sjevernog geografskog pola preostaje 61.8°. Nije li to ta sveta brojka na kojoj počiva *linija-života*, *zlatni rez* u svemu što vidimo, čujemo, dotaknemo, proosjetimo? Dati Sinju takav značaj znači geografizirati *uterus*, dati mu više od onog što u našim dušama po svijetu zaposjeda materijalizam. Jedan pravac povezuje zvijezdu Taygeta, zatim sami vrh Vlašić planine, pa Sinj, pa zvijezdu Majku, Pleione. Da bi završio u vrhu iglenog rta Sao Vicente, krajnjoj južnoj točki Portugala, na kojoj Henrik IV. Navigator u 15. st. podiže prvu Pomorsku akademiju u Europi (Sagres). Atlantik je to, Atlas!

Na paraleli Sinja nalazi se paleolitička pa antička grčka *Nikaea*, aktualna Nica, pa etrušćanska (5. st. pr. Kr.), današnja Pisa. Na sjeveru Iberije na toj su geografskoj širini, već smo vidjeli, krajnji rtovi sjevera Ortegal i Bares, pa je jasno da unutar primarnog rastera pozicija Sinja utječe na krajnji sjeverozapad i krajnji jugozapad Iberijskog poluotoka. Što nam to kazuje? Toga ne bi bilo da pozicija Sinja nema kardinalnu ulogu u sustavu plejadске geometrije, što joj i jest omogućilo impostaciju snažnog kulta Marije, Gospe od Milosti ili popularno, Gospe Sinjske. Pa mi znamo da je Veliku Majku zamijenila Marija, i toga se ne treba bojati. Ona je toliko očvrstnula da to stablo više nitko ne može posjeći. Odbacili smo i gnozu, zadržali pak pro-gnozu, dija-gnozu, itd. Stoga, nije ovaj crtež poganski, ni na *držaču soli*, niti u razvijenoj formi! Izvan teološke misli, on je bio i ostao temelj razvoja i opstanka kršćanstva i svake druge vjere koje nema bez svete geometrije, bez svetih mjesta i pravaca, bez komunikacije svetosti uopće, ali koja onda u centar stavlja prirodnog čovjeka i njegovu duhovnost. Kako je kazao Tesla: „Kad biste znali za veličanstvenost brojeva 3, 6 i 9, onda biste u rukama držali ključeve univerzuma.“ Upravo Teslina matematička spirala množenja, ne samo da prikazuje i istražuje u vidu isprepletene mreže, nego i pruža sveobuhvatno vizualno razumijevanje toga kako su svi brojevi samoorganizirani u 12 pozicija kompozibilnosti.“ Upravo to omogućava da brojeve motrimo kao obrasce. I zato se sad vraćamo u duboku prošlost, 46 stoljeća unatrag.

d) Papa Ivan Pavao II. – rješenje voloske kružnice

Čitavo vrijeme rada mučilo me pitanje uloge zvijezde Taygete. Tijekom rada osjećao se taj smjer kuta 46.3° kao nešto ekstra bitno, kao da je sve usmjereno na tu poziciju. U jednom času sam pomislio: kut od 46.3° na primordijalnoj kružnici pozicionirao je Taygetu na paralelu Trajštofa (Trausdorf an der Wulka), mjesta kojeg sam otkrio tražeći nešto sjevernije od Šoprona središte *šopronske* kružnice. Nalazi se na 47°49' N (16°33' E). Pokazalo se da je to središte upravo mjesto na kojemu je papa Ivan Pavao II. pred oko stotinjak tisuća hodočasnika održao Svetu misu u pohodu Austriji 1988. pred pad Berlinskog zida. Osjećaj za prostor (V. Niče) doveo me nesvjesno upravo na mjesto Križa koji čuva spomen na taj događaj. Za takvo što bira se izuzetna, matematički proračunata geografska lokacija. Ovaj put ona je u polju, na periferiji jednog malog sela, što potvrđuje moju tezu o svetom mjestu kao geografskom izborniku događaja, a ne obrnuto. Razlika u položaju je, dakle, 1°31' N. Postavio sam sebi zadaću: što će se dogoditi ako poziciju Taygete pod kutom od 46.3° ili 46°18' N postavimo na

taj njen prirodni položaj? Gdje će tada pasti središte kružnice, i što će definirati njen polumjer? I krenuo sam raditi.

Za početak postavio sam hipotezu: ukoliko sam dosad izveo točno sve analitičke situacije, teza o „koljenu“ kao liniji-života, a u tom kontekstu i korijenu stabla crteža, onda bi središte kružnice mogao biti Volos ili Iolkos u Grčkoj. Jer Veles prebiva u korijenu stabla, a kroz Volos (pokatkad Veles) prolazi dijagonala pravokutnika od *Utice* do Troje te se nastavlja do grčke kolonije *Gyenos*¹⁷ na istoku Crnog mora, što je već samo po sebi dovoljno za potvrdu o inkorporiranosti u sustav *trojanske eponimije*. Na to još dolazi činjenica da i pravac kojeg smo aktualno detektirali u studiji također prolazi kroz Volos povezujući vrh mjerača br. 3 i libijsku luku Sirte, a zapravo određuje *zlatni rez* na *liniji-života primordijalne* kružnice.

Rizik se isplatio. Pravac povučen iz Volosa pod kutom od 46.3° siječe paralelu na 46°18' N (Sinj, 43°42' N) filigranski preizno na obali Ukrajine nešto jugozapadnije od ušća Dnjepar. Ustvari, pravac Taygete ulazi potom u sama usta tog legendarno-povijesnog riječnog ušća. To je već bio pravi signal da mogu računati na valjanost odabira. No, usput, taj vitalni pravac prolazi i samim središtem bugarske Varne, središta čuvene Varna kulture, duboke neolitske prošlosti (eneolitička nekropola, 5. m. pr. Kr.), premda pojedini artefakti datiraju u paleolitik i do unatrag 100.000 godina. Zatim, pravac prolazi samom crtom razgraničenja državnih granica Bugarske i Rumunjske na obali, koja se, gle čuda, nalazi opet na geografskoj širini *Tetide* i Sinja. Konačno, prolazi i vrlo osjetljivim sjecištem na polovici udaljenosti između Trabzona i Obude. Ortogonalna na tu točku vodi u poziciju Merope *primordijalne* kružnice.

Sad smo dobili polumjer kružnice kojeg mjerimo na 13,5 cm, a liniju-života između Elektre i Alcyone na dužini od 24,9 cm. Pratimo sada putanju kružnice: prolazi kroz Šopron i egipatsku, nekoć križarsku luku, Damiettu, na ušću istočnog rukavca Nila. No, kad se te dvije pozicije povežu pravac prođe kroz središte primordijalne kružnice *Bolbe*. *Linija-života* nalazi se na paraleli *Lambaesisa*, odnosno, istočno, prati sjevernu obalu Krete i njezine najsjevernije rtove (35°24' N). Zanimljiva je osobito pozicija Alcyone: ona pada na mjesto gdje kružnica naliježe na produženi pravac Troyes – *Utica*, a presjeca ga meridijan nešto sjevernije pozicije Alcyone *primordijalne* kružnice. Vrlo senzibilno, gotovo intimističko mjesto dobiveno geometrijom na posve neuobičajen način. Stoga valja izrazito naglasiti i ovu činjenicu: Alcyone *voloske* kružnice događa na samoj crti tuniske obale, svega 5' južnije od Mahdije. To je pozicija mjesta na obali Salacta, čije ime dolazi iz latinskog ***Selectum*** – **odabrano mjesto!** Kroz nju su prošli i Feničani i Bizant i Rimljani. Primordijalna simetrala polazi upravo iz nje, što znači da je to njen po svemu prirodni položaj. Time je riješeno i pitanje njenog *polazišta* spram gornje pozicije Alcyone primordijalne kružnice. Nisam to očekivao!

Voloska kružnica još opisuje rt Kaboudia, najistočniju točku Tunisa, kojom prolazi i *ljubačko-trojanska* kružnica, te mjesto iz kojeg pravac vodi u Ljubu te potom u baltičku Nidu (vidi mapu: K05E). Dakle, sve sami toponimi eponimske analize koja je prethodila otkriću Plejada. Novo je iznenađenje potom čin projekcije pravca na poziciji zvijezde Caleano – on vodi u točku koja ne može biti radikalnija za čitavu priču o Argonautima, Jazonu i Medeji i njihovu bijegu u Jadran – Kobuleti, najistočnija točka Crnog mora, nešto južnija od Potija, u kojeg Jazon dolazi po runo i iz kojeg bježi u Jadran, a za njim se pokreće potjera Kolšana. Je li to svojevrsna replika moderne seobe kojoj i danas svjedočimo na ovim prostorima? Sad je opravdana moja sumnja u povijesne antičke izvore (vidi: *Tajna Apolonova tronošca*).

¹⁷ Po metodi dr. F. Pajrića, naziv *Gyenos* je upravo to – (E)gyen (O) es-egyenés, odnosno ravna crta ili linija.

Posebno je značajno da se Caleano na kružnici nalazi na mjestu gdje njome prolazi meridijan temeljno postavljene *Kadmove osi* na bliskoistočnoj obali kod ušća Orontesa, što je jedan od uglova primarnog pravokutnika.

Sada, međutim, i pravac, koji iz Volosa vodi u poziciju Taygete primordijalne kružnice, stoji pod kutom od 51°51', što je ponovno kuriozitet projekcije i očito duboka međusobna veza dvaju matematičko-geografskih sustava. Stoga povlačimo posljednji potez – ako sam uistinu „pogodio“, alat mjerača morao bi potvrditi čitavu priču u realnom prostoru. Izvodimo „završnu obranu“ – rezultati očitovanja alata u modelu *voloske* kružnice i *linije-života* 24,9 cm:

1. Sekundarni efekti – ostalo

- iz pozicije Alcyone pravac slijedi vanjsku stranicu *paspartua* i vodi u smjeru najvišeg vrha Italije i Apenina Gran Sasso d' Italia
- najviši vrh mjerača br. 4 nalazi se na meridijanu rta Amir (21°42' E), najsjevernije točke Cirenaičkog poluotoka kojim prolazi i kraća stranica pravokutnika Troja – Cirenaika
- unutarnji kut vrha br. 3 nalazi se na produženom pravcu točka M – točka M' u Zaljevu Sidra; njegov vanjski vrh na pravcu je što povezuje središte *argonautske* kružnice na libijskoj obali i njezine pozicije zvijezde Sterope (vidi: K15E); taj pravac s *Kadmovom osi* i pravcem od središta *voloske* kružnice do njene pozicije Caleano siječe se zamalo jugoistočno od Troje
- vrh br. 2 mjerača indikator je pravca kojeg smo već spomenuli, *Utica* – Troja, a vodi u grčki *Gyenos*
- Elektra *voloske* kružnice pak na tetivi je Elektra – Sterope *istanbulske* kružnice; njen unutarnji ugao na meridijanu je najjužnije točke Krima
- vanjska stranica *paspartua* između vrha br. 4 i vrha br.5 prolazi posred *visočkog* multisjecišta
- vrh br. 5 mjerača na meridijanu je Senegalije (Metauro – Hanibal) što korespondira paraleli Sinja
- sama središnja os mjerača prolazi Korintskom prevlakom, gdje pada i korijen stabla ili „koljeno“

Ovdje ćemo na čas zaustaviti „lađu“ (Argo) i prisjetiti se knjige *Tajna Apolonova Tronošca* (2013.), gdje sam detaljno istom metodom analizirao Apolonijev ep o Argonautima. Na str. 116 napisao sam: „Ako su Kolšani uistinu osnovali *Olcinium* i *Epidamno*, pitanje je odakle, iz kojeg smjera su došli, i jesu li oni zapravo kolhid-Korinćani ili istoimeni stanovnici grada Korintske prevlake? Jedno je sigurno, Jazon se po povratku, donoseći *zlatno runo*, s Medejom vratio u Jolk, ali, kad ga je Akast prognao, pošli su upravo u potonji grad (Korint, op.a). Tamo je Jazon napustio Medeju oženivši se kćerkom korintskog kralja, Kreuzom, kako bi učvrstio političke veze.“ Što je onda *zlatno runo*? Kolonisti Korinćani (8. st. pr. Kr.), prvi izumitelji trireme, utemeljitelji Siracuze – *Ortigia*, na meridijanu Ljube (vidi studiju: I. Šipić, Zadarske astronomske tablice), po većini antičara, prvi ulaze u Jadran, a u to se doba Korintom naziva *Aja* u Kolhidi, na istoku Crnog mora, tu je i *Fasis* (današnji Poti), gdje Jazon stiže iz Jolka ili *Iolcosa*. Naprosto, priča je tu, osjećamo cirkulaciju kruga, sve je povezano-iskonstruirano u legendu, u veliki snažni mit o Argonautima. Vidjet ćemo zašto onda na kraju ipak postaje dominantnom *argonautska* kružnica, kao potencijalna veza sa Šopronkohidom. Apolonije čak koristi i hidronim „Trinakrijsko more“, bez obzira što se čini pogrešnim njegovo smještanje u Tirensko more. Zato je neizmjereno bitno „koljeno“! Tko zna koliko naraštaja! Jer, svaka točka

na zemlji ima svoju kružnicu, a povezati ih može zajedno samo jedan jedinstveni obrazac. To je moj zaključak – zbog čega su Plejade tu, milenijima, u mitologijskim krokijima i skicama. Ali i zašto je jedno malo selo (Šopron) – „kohida“ zapravo „most“. Preostaje samo ocijeniti zbog čega to „kameni“.

2. Primarni efekti – Šopron

- okomica mjerača koja prolazi kroz središte kružnice (*vulva*) presijeca gornju sjevernu iskošenu stranicu baš na mjestu prolaska paralele 46°18' N (prirodni položaj Taygete); usto, okomica presijeca libijsku obalu na mjestu prolaska tetive Alcyone – Sterope *istanbulske* kružnice
- ta ista gornja stranica *paspartua*, u nastavku, vodi u poziciju Šoprona (Šopronkohida)
- međutim, u poziciju Šoprona vodi i unutarnja iskošena stranica *paspartua* zvijezde Alcyone, pritom prolazeći kroz sam Zadar (vrh loretske trajektorije)
- poziciju Šoprona, dakle, zatvaraju dva suprotiva pravca s intencijom kreacije sjecišta na vlastitoj kružnici
- pravac iz vrha br. 4 prolazi kroz Volos, zatim na *liniji-života* tvori točku *zlatnog reza*, a u nastavku ponovno ulazi u središte Sirte ili Surta, drevne feničke luke na meridijanu Šoprona.

Taygeta je očito za područje Šoprona kapitalna zvijezda. Generalno od Elektre do Taygete imamo kut između 68/69°, a od Elektre do Caleano kut između 32/33°. U Koljnofu na Gori, gdje smo vršili mjerenja, našli upravo iste vrijednosti kutova, 32.5°, te 46.3° mjereno od točke ekvinocija.

Interesantno je vidjeti što se u hrvatskom prostoru nalazi na paraleli prirodne pozicije Taygete (46°18' N). Znamo da je to geografska širina Varaždina, no, pravac koji vodi u Šopron iz unutarnjeg ugla mjerača br. 6 (Alcyone) siječe tu paralelu zamalo zapadno od Varaždina. Provjera putem satelita je pokazala: na toj je lokaciji (46°18' N 16°6' E) mjesto Donja Voća, od starine „Parochia antiqua“. Ništa atraktivno, no onda se pokazalo Furkovo brdo. Naravno, pretragom tražilicom na toj je lokaciji špilja Vindija, obitavalište neandertalca 45.-32.000 godina. Arheoloških 13 slojeva, međutim, upozorava na mnogo dublju prošlost, i do 150.000 godina. To je dakle vitalan punkt koji svoj pandan nalazi u čuvenoj špilji oslikanoj zidnim prikazima životinja u Lascauxu u Francuskoj. Ta se špilja nalazi na interesantnih 45° (i 2') N geografske širine (osmodjelna kružnica).

Radi li doista o prastarom znanju, iz kojeg je mogao zaostati instrument poput ovog? Je li riječ o obrascu uz pomoć kojeg se moglo povezati na velikim udaljenostima neslućene mogućnosti, po najnovijim antropološkim istraživanjima, i mnogo naprednijeg neandertalca, nego se dosad mislilo.

Da je sve to slučajna konstrukcija, kolika bi bila stvarna vjerojatnost da se dva ključna elementa Crteža (središte ili *vulva*, te korijen stabla ili „koljeno“) i dva ključna događaja (polazak i povratak Jazona) Apolonijeva epa o Argonautima međusobno potpuno poklope i izjednače likovno i geografski? Ili, pak, treće, da je zvijezda Caleano pozicionirana tako na *voloskoj* kružnici da pogađa u središte Kobuletija, južno od Potija, najistočniju točku Crnog mora, gdje Jazon odlazi? Tako nešto zacijelo nije moguće bez prethodnog obrasca. Stoga ćemo se sad usmjeriti na veliku *argonautsku* kružnicu.

e) *Argonautska kružnica – ključ šopronske pozicije*

Kao isječak kruga projicirana je već u travnju 2012. na karti K03e, kad još nisam znao za Geometriju Plejada. Ona će doći tek s kartom K07e, a plejadske vrijednosti bit će uvrštene u ožujku 2015. na karti K15E. To ističem da se shvati kako sam u vrijeme pisanja knjige *Tajna Apolonova tronošca*, ispravno postupio, unatoč mnogim „kritikama“, jer su se isječci krugova kasnije pokazali ispravnim i kod drugih instaliranih kružnica. Ovo što sad slijedi zapravo je puna potvrda znanstvene istine kako jedan takav značajan historiografski mit u stvari to nije – on je sve samo ne mit, a u mit ga je odvela potreba čuvanja i održanja. Dosad tomu nisam poklanjao pozornost, ali tek nakon projiciranja *voloske* kružnice shvatio sam da iza svega stoji uistinu ta priča koja nije ništa drugo nego, kako sam u spomenutoj knjizi inzistirao i predložio, prezentirana geografska matrica koja naprosto denuncira sustav organizacije mita na najplastičniji način iznutra. Što je ključ svega, zašto toliki utjecaj *voloske* kružnice na položaj Šoprona gdje je *držač soli* naden?

Argonautska kružnica najveća je od dosad projiciranih, a motivirana je povezivanjem dviju krucijalnih geografskih točaka, kako smo već kazali – najistočnijom točkom Crnog mora i najsjevernijom točkom Sredozemnog mora. To je luk koji i figurativno povezuje prostore koji su bili predmetom mnogih međusobnih povijesnih razmjena ljudi i roba, trgovine i migracije, pa to i ne čudi. Stoga je proširenje luka na čitavu kružnicu donijelo nova frapantna viđenja strogo geografske situacije.

Središte kružnice nalazi se na libijskoj obali što je, strašno je bitno, posljedica rano uočene zakonitosti da čitavi sustav i počiva na crti sjeverne afričke obale te isječku kruga čija simetrala (polovica tangente koja povezuje te dvije točke) od obale do *vršišta* na poluluku, je tada ujedno i polumjer kružnice. Teza je s ovim u potpunosti ispunila svoje očekivanje. Stoga je stvarno središte kružnice locirano zamalo zapadnije od rta Al Milh koji razdvaja Egipat od Libije. Točka je na geografskoj širini 32° N i geografskoj dužini 24°36' E. Sve je to bilo, s drugim alternativnim rješenjima (poluluk Poti – Trsat, te Poti – Trst) bilo prikazano grafički i elaborirano u netom spomenutoj knjizi. A sad smo na karti K15e dobili sljedeće stanje:

- polumjer kružnice iznosi 21,5 cm, što je promjer od 43 cm
- njena sjeverna tangenta paralela je Mannersdorfa (am Leithagebirge)¹⁸ koji se nešto sjevernije od Šoprona nalazi na njegovu meridijanu; južna tangenta pak u razini je najjužnije točke Arapskog poluotoka odnosno prijelaza Bab el Mandeb iz Afrike na arapsko kopno
- istočna tangenta zamalo je istočnija od meridijana središta *ryjadske* kružnice, zapadna pak tek nešto je zapadnija od meridijana Troyesa
- kružnica tako uokviruje čitavi za povijest i prošlost civilizacija gotovo ultimativan bazen na prostorima zapadne Azije i sliva Nila, Sredozemlja, Crnog mora i Panonije; izvan ostaje jedino prostor Iberije
- središnja okomica kružnice gotovo je i meridijan točke M kao polovice udaljenosti između najsjevernije točke Iskenderunskog zaljeva i najsjevernije točke Sredozemnog mora; ona danas od središta k jugu, sve do prvog „zuba“ u razini geografske širine Port Sudana, nevjerojatnom preciznošću prati okomitu granicu između Egipta i Libije, toliko pravilno da naprosto nema druge mogućnosti izim da je ona po istom obrascu i utvrđena; na tu sam pojavu u niz drugih primjera upozoravao od prvih projekcija

¹⁸ Arheološka zbirka njegova lokalnog muzeja, sve do geološke, nadmašuje i mnoge poznatije muzeje.

Dakle, dobili smo okvir sve samih kardinalnih vrijednosti u kojem se zapravo krojila današnja europska kultura i civilizacija. I sad dolazimo do plejadskih konotacija kružnice. Kao prvo, vidimo sljedeće: *linija-života* ili udaljenost od Elektre do Alcyone ove kružnice poklapa se s istom linijom *visočke* kružnice, a ona je na paraleli mjesta gdje se kod Ryada sijeku *visočka* simetrala i okomica središta *ryjadske* kružnice; naprosto, gotovo nemoguće u izvedbi na tolikim udaljenostima, no, što možemo, tu je! Od Visokog do Vlačića, očito je nad provalijom samo središte i uporište „vijadukta“ širokih razmjera i velikih visina.

Dakle, na istoj liniji (paraleli) imamo po dvije pozicije Elektre i Alcyone. Ali sad slijedi još veće iznenađenje: na *liniji-života argonautske* kružnice ($21,5 \times 0,618 = 13,287 / 8,213$ cm), čija je dužina 39,6 cm, *zlatni rez* od Alcyone u smjeru istoka mjeri se najpreciznije moguće na meridijanu Muta, nekoć *Mothisa* ($39,6 \times 0,618 = 24,4728$ cm), jugoistočnog ugla primarnog *pariskog* pravokutnika. A mnogi su odmahivali na njegovu uspostavu! A prisjetimo se ovdje i što je Tesla kazao za brojke 3, 6, 9! U smjeru zapada od Elektre *zlatni rez* je na meridijanu luke Bengazi, što je praktično omeđenje okomite zapadne obale Cirenaike, tj. njene krajnje zapadne točke.

Za sve reperkusije uplitanja geometrije Plejada u geografsku i zemljovidnu stvarnost ovog prostora karta K15e postaje krucijalna. Ovakve mogućnosti ne može se izvesti bez visokog intelektualnog znanja, a mi procijenimo koliko to može biti staro. Je li dio toga i nevjerovatan paralelizam između pozicija zvijezda Plejada *visočke*, *argonautske* i *arapske* kružnice:

- uz činjenicu da se **Elektra** i **Alcyone** nalaze na istoj *liniji-života*, te da je usto Elektra i na meridijanu najjužnije točke Arapskog poluotoka, geografska širina zvijezde Sterope na *visočkoj* kružnici geografska je širina **Taygete** na *argonautskoj* kružnici koja usto još i pada na samu crtu obale Crnog mora kod Sočija, u čijoj se blizini nalazila jedna od grčkih kolonija iz doba rane kolonizacije Crnog mora (8./7. st. pr. Kr.)
- zvijezda **Maja** *argonautske* kružnice tada je na meridijanu iste te Taygete *visočke* kružnice, a na paraleli tjemena ili sjeverne tangente velike *arapske* kružnice ili kružnice čitavog Arapskog poluotoka, kojeg sam detaljno obradio istom metodom u studiji Vlačići i mali narodi (2)
- **Caleano** *argonautske* kružnice filigranski precizno je na meridijanu *arapske* kružnice
- konačno, **Sterope** *argonautske* kružnice na paraleli je Šopronkohide ($47^{\circ}43'$ N), gdje je Crtež ponesen u grobište te ponovno dospio u ruke čovjeka oko 1000 godina poslije.

Ljudi koji tamo žive moraju znati tu istinu. Mislim da s time možemo završiti ovaj dio studije. On je i potvrda i izazov! Na svoje su došli mnogi, i T. M. Bilosnić i njegove ravnokotarske djeve – Ljuba i Troja, kako ih proosjećamo s druge, nevidljive strane.

Crtež Plejade u Biku = Velika piramida

U studiji „Hanibal ante portas!, objavio sam izvorne nalaze proizašle iz analize bitaka koje je Hanibal vodio u vrijeme Drugog punskog rata. Po tomu je kružnica na kojoj su bitke vođene i nominirana kao *Hanibalova* kružnica. U članku, pak, „Pronađeni matriks Plejada – *ključ* rasporeda građevina platoa Gize“ najavio sam kako ću uskoro publicirati istraživanja oko „ključa“ po kojem su raspoređene i orijentirane građevine platoa Gize. Kazao sam kako najnoviji nalazi naprosto upućuju na činjenicu grješke ukoliko se sva istraživačka energija usmjeri samo na jednu (najveću) ili sve tri piramidne megastrukture. Ova teza traži čitavi plato Gize kao jedinstvenu mega-pozornicu na kojoj se odigrava čudesna predstava „velikog

povratka u utrobu“ (parafraza naslova knjige: I. Šipić, Mediteran – povratak u utrobu. Prilog povijesti plovidbe, Split, 2007.), koja uključuje sedam elemenata strukture Plejada, ovdje 7 građevina ili objekata. U tom je slučaju realističan čak i položaj faraonova čamca (48x5 m), a plan gradnje postaje *mjerilo* uz pomoć kojeg se sustavno prenosi u realni sredozemni prostor s intencijom širenja, a što potvrđuje srednjovjekovni artefakt pronađen u Mađarskoj, ono što su autori gradnje upravo i željeli iskazati – vladavina znanja kao krajnji cilj besmrtnosti, koja će se ugraditi u sve dijelove života na Zemlji. S te pozicije polazim u daljnje tumačenje teze.

Prije toga, još ću jednom ponoviti: Kasta Tomb ili Timvos Kasta, grobnica za koju se drži kako pripada obitelji Aleksandra Velikog, nalazi se na križanju primordijalne simetrale i *Kadmove osovine* koja spram paralele pod kutom 27.8° Crtežom prolazi kroz oba oka zapadnog Bika, što znači kako su upravo tako i podešena da očitavaju pojedino sadržajno stanje. No, zanimljivo, istodobno je ta os i razdjelnica koja na kružnici 120° spram vrha mjerača br. 4 dijeli drugu trećinu kruga na $51^\circ 51'$ i $68^\circ 9'$. Sad zapažamo da kroz oba oka prolazi i pravac iz središta kružnice koji u IV. kvadrantu obilježava poziciju zvijezde Taygeta (46.3°). Podignemo li okomicu na unutarnji ugao vrha mjerača br. 5, te iz mjesta gdje ona siječe *Kadmovu os* povučemo pravac preko iglenih vršaka roga zapadnog Bika i desnog vrha slova M, ona će proći kroz oba, tako podešena, oka istočnog Bika. Sl. br. 4 to lijepo ilustrira. Međutim, uz to, što je još ovdje kapitalno? Kasta Tomb, tj. sjecište *Kadmove osi* i simetrale, na crtežu se događa zamalo sjeveroistočnije od središta kružnice, a pri dnu rubu *vulvina* zadebljala ocrta. Takav nalaz predmnijeva da je Aleksandar Veliki, ili njegov arhitekt ili geograf, morao poznavati dotičnu matricu Plejada. Nevjerojatan je taj osjećaj koji nas sve stavlja u funkciju tolike slobode mišljenja. Već smo ustvrdili kako postoji zakonitost podizanja grobnica visokih dostojanstvenika i značajnih osoba spram matematičkog obrasca i geografski kardinalnog objekta. Jedino tako može se pojasniti zbog čega svi takvi objekti bježe iz urbanog u neprimjerenost ruralnih krajolika. Takav je slučaj i sa Delfima, o čemu sam već pisao u prvoj knjizi „Ahilej u virovima Vrtoloma“. Uostalom, i „naš vitez“ morao je biti „netko“, kad je za mjesto ukopa odabrao baš Šopronkohidu i sa sobom ponio „u drugi“ život nešto tako značajno – itinerar kojim će stići ponovno tamo odakle je sve i krenulo. Mi se još ni danas ne možemo načuditi životu. Na neki način je to uvertira u ono što slijedi.

Prebacimo li sve dosadašnje alate tlocrtno na plato Gize i, unajnovije, u presjeku, na unutarnju strukturu Velike piramide, zanimemit ćemo sa stupnjem komparativne digresije. Astronomski, naime, gledano, on je gotovo sveden na nulu. Čitavi plato doista se, ne samo matematički, nego i u kompoziciji fabule, poklapa sa crtežom i mjeračem Sopronkohide. Naravno, i jedno i drugo, „s rukama i nogama“, u geometriji *plejadske* matrice. No, kako to iziskuje mnogo rada na polju kompjuterske simulacije, nećemo iznositi detaljnu elaboraciju izvan nastojanja da se potvrdi sama geometrija Plejada. Aktualna studija već je odradila taj veliki posao – nakon svega, nedvojbeno je – teza o Plejadama kao „ključu“ svekolikog života na Zemlji potvrdila se.

Završni rezultati studije očituju se u dva segmenta: prvo, u činjenici da se tlocrt platoa Gize sustavno-planski dinastijski dograđivao po poznatom obrascu Plejada, te, drugo, da je, kako ću ovog trena prvi puta objaviti, **kompozicija Crteža Plejade u Biku u potpunosti odgovara unutarnjoj strukturi gradnje Velike piramide**. O svakom od tih čimbenika donosimo najmeritornije što sudi ispitu zrelosti – zašto! Nužno je, međutim, zadovoljiti jedan jedini uvjet: baza piramide bezuvjetno mora biti izjednačena s duljinom i smjerom *linije-život*a, dakle, nalazimo se na zemlji, crti na kojoj stojimo. Tada ćemo dobiti neočekivani, za Crtež iz 9. stoljeća, 3500 godina stariji, gotovo konsternirajući rezultat. Međutim, **slika je zrcalno obrnuta**, ono što je na slici piramide na istoku, to je na Crtežu na zapadnoj strani (Sl. br. 5).

geografski prostor: stavimo li točku koja je središte piramidine kružnice u poziciju *Bolbe*, što je središte primordijalne kružnice, *linija-života* poklapa se s paralelom najsjevernije točke Iskenderunskog zaljeva (meridijan omeđenja bliskoistočne obale) te rta Sao Vicente, kao najjužnije točke Potugala. To je raspon kojemu je polovica točno meridijan najsjevernije točke Sredozemnog mora u Monfalconeu. Dužina pak linije-života na njoj je raspon od iskenderunske pozicije do tangente Alcyone – Sterope primordijalne kružnice. Međutim, karakteristično je da se takav okvir rekreira u formi koja je isprekidanom linijom naznačena na dijagramu piramide kao granica originalne izvedbe, što znači vremenski nestalih slojeva pod atmosferskim utjecajem. Ne upućuje li možda upravo to na starost matrice?

Fantastična je to slika: simetrala primordijalne kružnice precizno se poklapa s uzlaznim pristupnim hodnikom do Galerije. Središnja okomica Kraljeve odaje tada je meridijan središta velike *argonautske* kružnice na libijskoj obali, koja povezuje najistočniju točku Crnog mora i najsjeverniju točku Sredozemnog mora. Kraljičina odaja tada je u razini Volosa, neposredno istočnije. Nakon svega slijedi spoznaja da se tada paralela zaravnatog vrha piramide poklapa sa sjevernom tangentom te iste *argonautske* kružnice, što je paralela na oko 48° N, ili razina Mannersdorfa. A početak pak Galerije tada je precizno na meridijanu Obude, vrlo blizu točki P iz sustava *trojanske eponimije*. Tada i pravac kojeg smo naveli prethodno pod br. 7 („zub“), kako smo i predvidjeli, vodi baš kroz poziciju zvijezde Taygete, ali na *ljubinoj* kružnici sa središtem u drevnom feničkom Misratahu ili na rtu Misurata. To potvrđuje i križanje dvaju početnih uzlaznih hodnika, u zapadnom (na piramidi, istočnom) uglu, i to baš na meridijanu Ljube i Misrataha. Istočna stranica piramide današnjeg stanja sloja prolazi pozicijom Maje, a sjeverniji dio „zuba“ na njoj točno je na razini paralele *Tetide* i Sinja. Zapadno pak ucrtani pravci na dijagramu piramide vode ponovno u Ljubu i Monfalcone.¹⁹

Okrenemo li alat naopako, u izvorni položaj piramide, okomica Kraljeve odaje tada je meridijan točke T", *vršišta* Ljubine simetrale isječka kruga kojeg sam postavio na prvoj karti K01E 2012. (vidi: *Ahilej u virovima Vrtoloma*). Isto kao i *Kadmovu os* koju sada prati gornja linija stropa Galerije u uzlazu. Nevjerojatno, ali ne radi se nikako o pojedinačnom slučajnom otkriću, nego o vrsnosti sustava koji je morao biti primjenjivan tisućama godina.

Naravno, da svu tu nevjerojatnu sliku fuzije imamo zahvaliti kutu nagiba stranica piramide koji odgovara strukturalnoj podjeli *trinakrije* na kutove 51°51' i 68°9'. To implicitno pokazuje uvid u Sliku br. 5 na kojoj je osnov strukture piramide različito u svim smjerovima apliciran na mjerač, pa vidimo da desna, istočna stranica piramide iz pozicije Elektre vodi u središte „rupe“ sjeverne stranice *paspartua*, pritom nalijegajući na unutarnji luk *paspartua* između vrhova br. 2 i 3. Niz je tu sukladnosti koje ovdje nećemo tumačiti, ali nam ostavljaju jasan dojam sigurnosti i pouzdanosti u potpisanu tezu.

¹⁹ Ovdje moramo dopuniti: svaki od alata, izrađen pojedinačno za jednu od šest kružnica koje definiraju njihove dužine linija-života, postaje mjerač koji u svim smjerovima proizvodi nevjerojatne učinke. Na primjer, mjerač *ljubine* kružnice, postavimo li ga u poziciju Elektra – Alcyone, vrh br. 4 nalazi se na meridijanu Monfalconea. Postavimo li pak mjerač tako da je središte (*vulva*) u Ljubi te ga okrenemo „naglavačke, vrh br. 4, najviši vrh mjerača, tada se nalazi na meridijanu Šoprone. Ako ga sad postavimo u treći položaj tako da se središte u Ljubi i unutarnji ugao vrha br. 4 izjednače na *Kadmovoj osi*, tada imamo gotovo nadnaravnu sliku: pravac koji iz vrha br. 3 uvjetuje *zlatni rez* na liniji-života prolazi kroz Ljubu i Trsat; oba pak pravca *paspartua*, vanjski i unutarnji, što spajaju vrh br. 3 s vrhom br. 2, vode paralelno u pozicije: vanjski u polazište primordijalne simetrale (*Salacta* ili *Selectum*), unutarnji u poziciju Alcyone. Oči zapadnog Bika su tada na meridijanu Obude. U četvrtom primjeru, stavimo li Ljubin mjerač u visoku poziciju (*vulva*), tada je linija-života paralela Troje, a okomica koja obilježava mjesto razdiobe tijela istočnog Bika i repa, je istodobno meridijan Troje. Dakle, naprosto fascinantno. Takvih primjera beskrajno je. No upravo tako funkcionira mjerač u funkciji detaširanja trojanske eponimije na zemljovidu.

Čak postoji i mogućnost, naslut da je Crtež sinteza svih triju geometrija piramida, budući je razlika između kutova nagiba Kufuove i Kefrenove piramide svega $1^{\circ}20'$, a nagib stranica Mikerenove piramide je upravo $51^{\circ}20'$.

- Kufu $51^{\circ}50'40''$
- Kefren $53^{\circ}10'$
Razlika $1^{\circ}20''$
- Mikeren $51^{\circ}20'$

I što nam stoga još preostaje – vratiti se na početak procesa i pokazati kako je astrognoksijski primarni geokonstrukt Plejada ugrađen u plato Gize. Tu studiju stavljam kao ukras na sve dosad izrečeno, numerički i jezično, simbolički i pragmatično. Ali to će biti nova studija!

U Splitu, 8. travnja 2016.